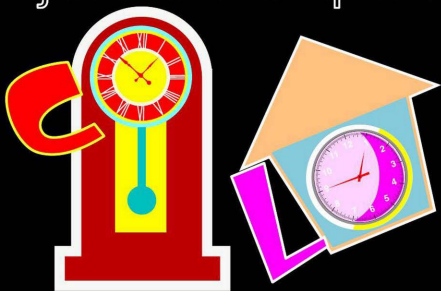

Vasilica Mitrea

Știi că timpul

RAT?

Constanța, 2015

Știi că timpu-i colorat?

Știi că timpu-i colorat?

Vasilica Mitrea

ediția a II-a

CreateSpace, Constanța, 2015

Descriere:

MITREA, VASILICA

Știi că timpu-i colorat? / roman / Vasilica Mitrea.

Constanța : CreateSpace, 2015

ISBN 9781507836736

© Copyright 2007-2015, Vasilica Mitrea, Știi că timpu-i colorat?

Copyright © 2007-2015

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului

Prefață

Doamna Vasilica Mitrea – o autoare cu mult talent în descifrarea psihologiei umane. I-am descoperit înclinațiile literare când a început colaborarea la revista „CAMARAZII”.

Întâmplarea face să o cunosc pe autoare ca pe o doamnă distinsă, onestă, cu principii clare în problemele vieții și de aici, cred, și exigențele cu care își tratează eroina și personajele.

Nu orice femeie își face toți anii de serviciu între zidurile unei cazărmi militare, cu toate rigorile care decurg din aceasta.

O fată frumoasă, nu prea înaltă, de la țară, curată, pură, încrezătoare în forțele sale dar uneori naivă și prea tolerantă la greșelile altora, pleacă pe

drumul vieții în deslușirea tainelor și împlinirea rosturilor ei! Întrun mediu bărbătesc, regulamentar și disciplinar, uneori dur, îți trebuie un scut de protecție mereu activ, toți senzorii trebuie să perceapă orice intenție din jur! Cu o conduită și o demnitate ireproșabilă, ca urmare a educației autoarei a reușit să fie bine cotate și apreciată de tot colectivul unității.

Prin articolele domniei sale inserate în revista „CAMARAZII”, articole cu caracter social, a dat dovadă de har și talent în abordarea problemelor despre care scria și aceasta a recomandat-o ca pe un bun scriitor.

Titlul cărții, destul de sugestiv – „ȘTIAI CĂ TIMPU-I COLORAT” este aidoma vieții noastre – în alb, gri și colorat. Este relatarea, esența unei vieți între vorbă și faptă. Nu întotdeauna oamenii se țin de promisiuni. Ei pot fi judecați după fapte, nu după „vorbe”! Încrederea trebuie câștigată, nu declarată!

Eroina noastră – „EA” – încă se mai confruntă cu întrebarea: „oare unde am greșit eu în rosturile vieții mele”?!

Constantin CRĂCIUN
Redactor șef „CAMARAZII”

Știi că timpu-i colorat?

Ce frumos ninge! Dar nu! Nu spun cu voce tare pentru că nu am chef să încep o discuție cu EL. Ninge încet și cu fulgi mari. Totul ar fi foarte plăcut, o zi de iarnă ca-n povești, cu multă zăpadă, dar fiind la serviciu există pericolul de a nu mai putea pleca din unitate. S-a mai întâmplat de câteva ori, ca din cauza troienelor de zăpadă, să nu mai putem pleca acasă, unitatea fiind amplasată la câțiva kilometri de locul de domiciliu. Undeva, în câmp!

- O să plecăm mai devreme cu o oră, anunță un coleg! Să nu rămânem înzăpeziți aici. De la

autobuz până în fața blocului am înotat în stratul mare de omăt care se așezase.

Uf... ce frig este și în casă!

„Să mai puneți o haină pe voi, dacă vă este frig” – ne-a spus președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la ultimul... Congres. Dorea să facă economii pe spatele populației.

Am băgat un reșou în priză, ca să mai ridic puțin temperatura din casă.

- Alo... Cine-i la telefon?

- Eu sunt! Am ajuns acasă, am mâncat și te-am sunat să văd ce mai faci.

Și... conversăm așa, la telefon, de una... de alta... până când îmi dau seama că a trecut o oră. Ce noroc că se poate vorbi la telefon – local – cu un singur impuls, vreo trei ore. Un abonament de telefon 65 de lei, iar un impuls, 25 de bani.

E sâmbătă seara, ziua liberă care se acorda la două săptămâni! Așa că mâine mă trezesc mai târziu.

În casă este curat, s-a mai încălzit și atmosfera. Ce mai, e bine! Până când o să avem și program la televizor să mă apuc să citesc ceva, îmi spun eu! Dar nu parcurg decât o pagină, că sună

din nou telefonul. Tot EL. Vorbea cu o voce gravă, serioasă – timp în care eu treceam prin toate stările sufletești: de furie, plictiseală - nerăbdătoare să continuu lecturarea cărții. Dar la capătul celălalt al firului, EL spunea lucruri „grave” în accepțiunea mea. Eu, care nu mai credeam în nici-un bărbat, urechea mea auzea tot felul de promisiuni, jurăminte. Pentru mine, acest telefon însemna o mare pierdere de timp. Nu simțeam nimic pentru el. Îl priveam doar ca pe un coleg de serviciu și atât. Avusesem deja o căsnicie nefericită. Eu rămăsesem cu fetița, iar băiatul meu, pe care îl iubeam nespus de mult, rămăsese în grija bunicilor din partea tatălui, deoarece, pe timpul procesului, care durase foarte mult, fostul meu soț l-a dus în vacanța de vară la bunici și nu l-a mai adus înapoi, timp în care, copil fiind, s-a acomodat mult cu „răsfățul” bunicilor. Atunci când eu l-am câștigat prin proces, copilul nu a mai dorit să vină și nici bunicii nu au vrut să mi-l dea. Am plecat la socrii să-mi iau băiatul acasă, cu „Hotărârea” în mână, dar bunicii lui chemase toate rudele să protesteze împotriva mea. Nu a fost posibil să-l am alături de mine. Multe seri am adormit plângând cu capul pe pernă de dorul lui.

Ieșisem din această căsnicie cu un gust atât de amar, încât nu mai doream prea curând un bărbat în viața mea. Ba, ca să fiu sinceră, îmi propusesem să rămân singură toată viața. Atât eram de dezamăgită de primul meu soț că îi vedeam pe toți „la fel”.

Acestea erau sentimentele în momentul când a apărut EL în calea mea. De altfel ne cunoșteam destul de bine. Fusesem prieteni de familie – lui îi murise soția, iar eu mă despărțisem.

Viața mea se desfășura între serviciu și casă. De foarte multe ori se întâmpla să nu ies din casă de sâmbătă seara până luni dimineața, când trebuia să merg la serviciu. Într-un final mă consolaseram singură și îmi ordonam timpul meu liber pe care îl dedicam lecturii și învățării a tot ce nu îmi însușisem până atunci.

Mama mea murise cam în același timp când se desfășura procesul meu de divorț. Nici nu știu pentru ce sufeream mai mult – că treceam printr-un divorț sau pentru că o pierdusem pe mama mea. Era o vreme când mă împărțeam între casă, serviciu și vizite la căpătâiul mamei, care a zăcut o perioadă mai lungă de timp înainte de a-și da sfârșitul.

Îmi lipseau mult acum sfaturile dumneaei: „Dacă te duci la cineva în vizită, să nu stai mult”, „Dacă vezi că „pune de mămăligă”, să te ridici și să pleci, chiar dacă insistă să rămâi la masă”, „Să nu cumva să treci pe lângă cineva cunoscut și să nu saluți”, „Dacă primești un cadou, oricât de mic, chiar dacă nu-ți place, tu să te bucuri de el, să mulțumești și să-ți manifesti bucuria”, „Vezi, dacă stai cumva la birou cu spatele la ușă, să nu-ți lași treaba ta și să te întorci să vezi cine a intrat”, „Să nu pui mâna pe un lucru care nu-ți aparține, că omul știe și de o papiotă de ață pe care o are în casă, „să nu aduci în casa ta nimic de furat”...

O, Doamne, și câte alte sfaturi...

- Gata, mămico, taci, că mi-ai mai spus...

- „Taci, fa! Chiar dacă ți-am mai spus, tot o să-ți mai repet, ca să-ți intre bine în cap!” Așa proceda și cu frații mei. Avea tot timpul impresia că mai are încă ceva de spus.

Așa decurgeau întotdeauna plecările mele de acasă. Mă conducea până la poartă și, plecată fiind, încă o mai auzeam murmurând câte ceva.

Crescută fiind în acest mod, am ajuns să prețuiesc cel mai mult valorile morale. Pentru mine a contat mai puțin studiile cuiva, naționalitatea, cât

de frumos sau bogat ești... Contează cel mai mult să fii OM. Să pot conta pe cuvântul tău ca și când acesta ar fi ca un act scris.

Așa erau părinții mei! Așa am pretins și eu de la cei cu care am conlucrat.

Tatăl meu avea o vorbă pentru cei care nu erau „oameni”: „Ține-i la distanță. Un bună-ziuă și atât. Altfel, vei suferi mai târziu mai mult, dacă vei continua să „mergi” alături de ei! Ooo, și de câte ori n-am ținut cont de aceste sfaturi mi-am adus aminte de vorbele lor. Câtă dreptate au avut!

Ninge! Ninge frumos și cu fulgi mari. Aud soneria. O familie prietenă care îmi făceau întotdeauna surprize plăcute.

- Am venit să te luăm și pe tine la familia Mărgărit. Pe noi ne-au invitat la un rasol și i-am anunțat că te luăm și pe tine.

Gigi, o doamnă cochetă și frumoasă, era contabilă la Primărie, iar soțul ei, domnul Neacșu, ofițer. Apreciam mult că mă „scoteau” mai des din casă. Ba la o friptură la mama ei, care locuia la curte; ba la un „mic”, duminica. De Paști sau de Crăciun, mă invitau la ei acasă să luăm masa împreună, să nu stau singură. Nu i-am mai văzut de mult. De câțiva ani ei locuiesc în București. Le port

acum o veșnică recunoștință, pentru că, mai târziu, am întâlnit familii, mai bine zis femei geloase, care, deși te asigură de prietenia lor, nu te-ar invita – doamne ferește – să le ții companie sau să te scoată la o plimbare în familie.

A fost o seară minunată. S-a mâncat, s-a băut, s-au spus bancuri și glume.

- Unde-ai fost, că te-am sunat!

- Am fost plecată într-o vizită cu familia Neacșu.

- Ce-ți pasă! Tu te distrezi, în timp ce eu sufăr singur în casă!

- Aș fi putut să te ajut cu ceva?

- Ai putea să accepți să te căsătorești cu mine. Să lași în urmă drama prin care ai trecut. Nu înțelegi că te plac și vreau să-mi clădesc restul vieții alături de tine?

- Nu am încredere în nimeni. Nici chiar atunci când îmi promiți că voi fi fericită alături de tine.

- Tu crezi că toți bărbații sunt la fel? Fugi de fericire!

- Poate că ai dreptate. Dar nu înțelegi că nu mai cred în nimeni?

Stăm așa de vorbă, la telefon, vreo 2-3 ore. Îl rog să închidă Trebuie să mă culc... Am mai spus că LUI îi murise soția, cu care fusesem prietenă.

- Sărut-mâna!

- Bună dimineața! Și domnul inginer îmi întinde trei garoafe roșii. Obişnuia să-mi aducă flori aproape în fiecare dimineață de luni – duminelui locuind și făcând naveta la București.

La început găsea câte un motiv de a-mi rămânea dator și pentru asta îmi oferea flori, după care începuse să devină obișnuiță. Îmi făcea... „curte”. Era manierat, totdeauna bine îngrijit, iar când se îmbrăca civil își punea adesea pantaloni și cămașă albă, ceea ce îi dădea un aer de „lord”. Vorbea foarte calm și deseori îmi dădea sfaturi în ce privește vestimentația mea, rămânând întotdeauna la nivel de discuție. Era cu 5 ani mai mic decât mine. Nu fusese niciodată căsătorit, motiv pentru care eu îl țineam la „distanță”. Eram foarte protocolari în discuție.

- Sunteți de acord să ieșim diseară la un restaurant?

- Momentan nu știu ce să zic, dar mă mai gândesc.

După plecarea lui mă sfătuiam cu șeful meu ce să fac, cu care mă aveam ca un frate. Între noi era foarte mult respect. Petrecându-ne toată ziua la serviciu ne cunoșteam și reciproc familiile.

„Duceți-vă doamnă! Mai ieșiți și dumneavoastră în lume. Nu stați numai în casă!”

După terminarea programului, la ora stabilită, domnul inginer a venit cu mașina și am plecat într-un oraș apropiat. Ce să spun. A fost o seară de neuitat. Dumnealui a fost, ca de obicei, protocolar și manierat. Mi-a cumpărat o ciocolată și pentru acasă. Pe atunci nu se prea găseau astfel de bunătăți la tot pasul, prin magazine. Ciocolata și fructele exotice erau „specialități”. Se aduceau mai mult de sărbători sau se mai găseau prin restaurante.

Cu domnul inginer aveam o prietenie frumoasă. Puteam discuta orice cu dumnealui, pe orice domeniu. Prin nimic nu-i lăsam de înțeles că această prietenie ar duce la o adevărată relație. Când ieșeam undeva, mă lua din fața blocului cu mașina și tot acolo mă dădeam jos, fără însă a veni și în casă.

Perseverent însă cum era în această prietenie, singur și-a creat o șansă după vreo 3-4 luni.

La mine în vizită urma să vină o mătușă cu fiica și nepoata ei, de vreo doi anișori. Eu îi povestisem „domnului” (așa mă adresam) că în acea zi mă duc, după-amiază, să le aștept la tren.

Au coborât rudele mele din tren și când să le conduc la autobuz (era o stație sau două până acasă la mine) ne-a ieșit „domnul” în cale și s-a oferit să ne ducă cu mașina. Verișoara mea, când a auzit oferta, nici nu a mai vrut să audă de autobuz. Așa că, ajunși acasă, nu am avut încotro și l-am invitat și pe el.

Eu știam să-mi primesc musafirii. La sufragerie era masa extinsă, aranjată foarte frumos și mă pregătisem cu multe bucate alese, deși trăiam o perioadă de austeritate. „Domnului” i-a plăcut totul foarte mult. Era încântat și mult timp a continuat să-mi aducă laude: că...i-a plăcut apartamentul, meniul a fost delicios, felul cum am știut să aranjez totul... iar stima și respectul lui pentru mine au crescut și mai mult. Continua adesea să mă invite în tot felul de plimbări. Nu am putut să evit invitația care ne-au făcut-o rudele

noastre la Constanța. A insistat mult să mergem la mare. Așa că, într-o sâmbătă, am plecat cu mașina la Constanța. Am fost primiți cu multă ospitalitate.

Am plecat la Mamaia. Numai noi doi. N-am să uit niciodată acel apus de soare care se reflecta în apa Ghiolului, iar el, timid și protocolar, eu la fel, ne-am „înfrânat” sentimentele. Nu ni le-am exprimat în nici-un fel, deși am simțit o anumită „tensiune” între noi, dată mai mult de natură și acel „apus de soare”. Tăceam, admiram și vorbea numai privirea noastră. Tot ce realizasem după o prietenie lungă, a fost să ne luăm de braț și să ne plimbăm puțin pe malul lacului și... puțin pe malul mării. Se înserase... nisipul strălucea la lumina lunii și a felinarelor de pe litoral. Era o seară călduroasă, fără pic de adiere de vânt. Iar, deasupra noastră, auzeam parcă un cor de îngeri care ne țineau companie. Stelele, și ele, dansau și alergau pe un cer de necuprins.

Se înserase și am plecat la rudele mele, unde eram așteptați. Eu am dormit cu mătușa mea în pat, iar el, două camere mai încolo. În camera dintre noi și el, dormea unchiul meu.

Am mai făcut o vizită a doua zi la mare. Mi-a spus, șoptit, că s-a simțit foarte bine la rudele mele.

I-a plăcut compania, misterul pe care îl degajă toată ființa mea, dar mai mult decât orice cuvinte a „vorbit” privirea lui. Uneori, cuvintele nu-și au rostul când vorbește limbajul trupului. Și eu mă simțisem la fel de bine.

A fost o vară călduroasă. Eu primeam „admirații” de peste tot. La serviciu lucram într-o atmosferă bună. Eram conștiincioasă și responsabilă în tot ce făceam. Calificativele mele la locul de muncă au fost întotdeauna numai de FOARTE BINE.

Domnul inginer continua să-mi aducă flori. Mă vizita la birou aproape în fiecare zi. Discuțiile dintre noi erau dintre cele mai diverse. Niciodată însă nu discutam despre noi doi și se desfășurau în prezența șefului meu.

Mai facem o vizită la București. Mergem prin magazine. Eu cumpăr câte ceva, iar după-amiază mă conduce la tren. Venisem în București cu mașina, dar el avea ceva de rezolvat în București și se întorcea abia după câteva zile.

Trece un timp și mă invită să plecăm la munte (Sinaia, Predeal, Brașov). Am acceptat după multă cumpăneală, dar ne-am înțeles să ne cazăm separat.

La început refuzasem invitația, dar tot șeful meu, știindu-mă ce viață de pustnică duc, m-a îndemnat să accept. „Nu vedeți ce domn este... domnul inginer?!”

Deci, după multe eschivări, după ce m-am obișnuit cu ideea, accept și, uite-așa, plecăm într-o sâmbătă după-amiaza spre Sinaia.

Ajungem în Sinaia și prima grijă era să ne asigurăm cazarea. Dar, la toate hotelurile care am întrebat ni se răspundea că „nu avem camere libere”! Până spre seară tot asta am făcut, să mergem din hotel în hotel, deși la urmă nu mai întrebam de două camere, doream numai una, pentru mine. El spunea că va dormi în mașină că are două pături la el. Dar nici așa nu am găsit.

Obosisem de atâta căutat. Trecusem prin toate stațiunile și ajunsesem la Brașov, dar „nimic”. Nu am avut altă soluție decât aceea de a ne găsi loc de parcare într-o poieniță, aproape de un râu, iar în dreapta și stânga erau câteva case. Acolo se mai aflau și alte mașini. Locul era mirific! Am alergat să văd pârâul care curgea limpede, răzbătând până la mașină un murmur melodios și ritmic în viteza lui de deplasare.

Am stat pe iarbă până târziu. Am mâncat, am vorbit, iar când ni s-a făcut somn am intrat în mașină și ne-am culcat îmbrăcați. Noi, deși ne împrietenisem mai mult, vorbeam tot protocolar – cu „domnul” și „doamna”.

La culcare, eu nu știam cum să-mi țin mai bine respirația. Să nu mă mișc, să nu vorbesc, să mențin tot acea „distanță” dintre noi și, ... am reușit.

M-am trezit după ce soarele a răsărit și urca ușor spre cer. Era duminică dimineața. Se trezise și el. Ne-am privit, am zâmbit amândoi și ne-am dat binețe aproape în același timp.

Eu eram foarte mândră de mine că nu s-a întâmplat și altceva. Chiar îmi zburase gândul, să-l judec, că avusese intenții necurate. Că mă adusese așa departe ca să începem o relație mai intimă. Dar toate acestea nu au avut temei în realitate. Văzusem și eu că nu găsisem camere libere la hotel, nu?!

Am ieșit din mașină și, în josul străzii, văzusem că era o alimentară. Ne-am dus să cumpărăm ceva de mâncare. Am insistat să plătim amândoi alimentele pe care le procurasem. Până la urmă a acceptat.

Nu puteam pleca spre casă, deoarece, în acea duminică, circulau numai mașinile cu număr impar, iar el avea număr par. Și... apropo de numărul lui la mașină (par), șeful meu, când îl vedea pe geam venind pe alee spre biroul nostru, mă anunța: „Vine 16-B”.

Trebuia deci să așteptăm până după 12.00 noaptea. Așa că ne-am petrecut timpul într-un mod plăcut, admirând peisajul, povestind fiecare ceva din viața lui...

El s-a apucat să desfacă ceva la mașină, iar eu am stat pe malul râului, la soare.

După prânz mi-a propus să merg să mă odihnesc puțin în mașină, că îmi întinde scaunele. Bună idee. Am încercat să și adorm puțin.

- Nu ai adormit?

- Încă nu! Deși pe malul lacului am simțit nevoia să stau puțin întinsă.

Am vorbit... dar a încercat să mă sărute, la care eu am avut o reacție de respingere, iar el, sensibil, nu a primit bine acest refuz.

A rămas puțin tăcut.

Am început din nou să discutăm. Eu, foarte emoționată, cred că și el la fel, îmi repeta că mă

place foarte mult și ar dori să fim împreună. Am încercat să-i explic atunci că el ar putea avea orice femeie care să nu fi fost căsătorită, el fiind cavaler. Și mai ales... să nu aibă și copiii...cum aveam eu. Dar, orice îi spuneam, el avea argumente pro. Nu trebuie să se înțeleagă greșit că nu mă merita el pe mine! Eu nu îl meritam pe el. Și întotdeauna am știut „limita și măsura lucrurilor”. El era mai mic ca vârstă decât mine, necăsătorit și avea dreptul la o nuntă... și... tot așa... eu credeam că mă fac înțeleasă, el nu înțelegea... sau se făcea că nu înțelege!

Atunci mi-am dat seama că făcusem o mare greșeală venind cu el, dându-i astfel speranțe pentru o relație. Am ieșit din mașină foarte tulburată, emoționată și am coborât la acel pârau, care avea un „măluș” mai înalt și, de acolo, de jos, nu îi vedeam mașina.

Nu știu cât a trecut stând așa, acolo, cu gândurile împrăștiate, foarte confuză. Chiar mă încercase anumite sentimente de ciudă împotriva principiilor mele, a educației dată de părinții mei, că nu puteam trece peste anumite bariere.

Începusem să nu mai fiu atât de mândră de mine. Dar nici nu puteam să fiu altfel. Acum mă

cunosc mai bine. Am ținut mai mult la demnitatea mea de femeie decât la fericire; nu am trăit niciodată clipa, care nu se mai întoarce!” Ori, clipele de fericire sunt ca o hrană pentru suflet, când începi să trăiești din amintiri.

Stând eu așa, cu gândurile mele, nu știu cât timp trecuse, aud motorul mașinii pornit și mă ridic înspăimântată, spunând în sinea mea: „nu cumva pleacă și mă lasă aici, sumar îmbrăcată, să mă „pedepsească”, să-mi plătească pentru gestul meu de a-i respinge până și un sărut?!

Dar nu! Cum puteam gândi așa ceva despre el. El era un om adevărat. Nu terminase încă reparația la mașină și încerca, cu motorul pornit, să verifice starea mașinii, să vadă despre ce-i vorba. Când m-am ridicat speriată am văzut câteva componente ale mașinii pe iarbă și așa m-am liniștit. Mă simțeam totuși jenată de faptul că nu-l lăsasem măcar să mă sărute. Nu a știut niciodată că intrasem în panică la auzul motorului pornit. O spun pentru prima dată.

Mai înainte de 12.00 noaptea am pornit spre casă. Mie mi-a lăsat coborât scaunul din dreapta lui, făcut pat, și mi-a spus că aş putea să mă odihnesc

până acasă. Eu însă, deși am stat culcată, nu am reușit să adorm.

Aproape tot drumul el a condus cu mâna stângă iar cu mâna dreaptă îmi ținea mâna mea.

Ajunși acasă, aproape spre dimineață, m-a lăsat în fața blocului, după care a plecat.

Ne-am întâlnit a doua zi la serviciu.

M-am gândit în sinea mea că n-o să mai treacă pe la mine, pe la birou și că n-o să mai vrea să fim prieteni. Dar, dimpotrivă, am simțit că prietenia noastră s-a adâncit și mai mult. Mă stima și mă admira mai mult și nu „înghițea” ca cineva să mă vorbească de rău. Cum se obișnuiește de fapt cu o femeie singură. Vorbele rele apar indiferent de comportament. Dar el, acum, mă cunoștea și mai bine.

Nu a trecut mult și a plecat în concediu, mai precis la bunicii lui, la Oradea. Mă invitase și pe mine, dar bineînțeles că am refuzat. Până a ajuns la destinație, îmi trimitea câte o vedere din toate stațiunile prin care trecea. Primeam chiar și două vederi într-o zi, din aceeași stațiune, dar imagini diferite.

Când s-a întors din concediu a început să insiste să stăm împreună, să se mute la mine, spunând adesea: „Lumea mai mult vorbește atunci când nu știe nimic sau când știe foarte puțin. Dar noi o să le dăm toate informațiile de care au nevoie și atunci ne lasă în pace. De ce ți-e frică atât de mult de viitor, de a avea o nouă relație?”

Nu mă gândeam numai la mine. Să-mi fie mie bine! Mă gândeam și la părinții lui, că le-ar plăcea să aibă lângă el o fată, o femeie care măcar nu fusese căsătorită. Mai precis, eu nu mă consideram o partidă bună pentru el. Și am început să refuz tot mai des invitațiile lui.

Am rămas în schimb foarte buni prieteni și, deși nu l-am mai văzut de mult, sunt convinsă că nutrește pentru mine – nu cred că iubire – dar același respect și admirație. S-a căsătorit mult mai târziu cu o doamnă, medic stomatolog. Sper ca Dumnezeu să-l fi răsplătit cu un destin binemeritat!

M-am întors puțin în timp, amintindu-mi de această frumoasă prietenie, simțind poate nevoia să arăt că nu toți bărbații sunt egoiști, ca aceia care spun că te iubesc. Ei de fapt se iubesc pe ei, vor ceva care să intre în proprietatea lor și fac totul pentru a obține acel „ceva” – după care aruncă la

gunoi când s-a plictisit. Nu fac diferența între om și obiect. A dorit, a avut, a stricat, a aruncat! Ce... era vorba aici de suflete rănite, de sentimente investite ... și nu de obiecte? Păi, pentru ei care-i diferența. Nici una! Ei se joacă cu o inimă și un suflet curat, la fel cum s-ar juca cu un obiect rece și fără viață. Se dau peste cap când își doresc ceva. Sunt egoiști. Devin obsesivi cu cât îi respingi mai mult! Vorbele sunt doar vorbe, promisiunile sunt tot vorbe.

Am făcut o paranteză, amintindu-mi de acest bun prieten. Dar probabil, ca să nu fii dezamăgită sau decepționată, ar trebui să rămâi singură toată viața, amintindu-ți doar de vremurile bune, gândindu-te continuu: „Ce bine era dacă mă căsătoream cu ACEL CINEVA. Ce mult m-ar fi iubit. Ce mult m-ar fi respectat. Ce mult m-ar fi adorat. Ce viață lipsită de griji aș fi avut. Ce fericită aș fi fost astăzi... ” Vise! Vise! Vise! Folclorul românesc are o vorbă: „Nici în mine nu mai cred, dar în altcineva!”

Dar ce înseamnă viața fără speranțe, fără să ai încredere în cei apropiați? Degeaba mai trăiești. Și... mergi mai departe și te complaci în minciună, crezând că tot ce ți se spune este și adevărat! Poate chiar această credulitate îți dă puterea să mergi mai

departe. Și dacă nu ar exista speranța în mai bine cum am putea trăi!?

Toate miresmele florilor te învăluie în parfumul lor și totul în jurul tău are culoare când te știi iubit, când simți că cineva are nevoie de tine – chiar și atunci când tu nu ai nevoie de el. Te simți mai lipsit de griji și ai mai multă încredere în forțele tale.

De fapt, cel care te iubește, acela îți este și dator până la urmă pentru că este iubirea lui, necesitatea lui, dorința lui de tine, plăcerea lui de a te avea! Când dorești cu ardoare un obiect să fie al tău, nu plătești ca să îl obții? Orice are un preț! O constatare dură, dar tardivă!

Pornind de la milă și trăind ipotetic sentimentele lui de iubire începi, chiar dacă mai puțin, să ții la acea persoană, considerând-o în același timp protectorul tău. Așa mă simțeam și eu atunci, chiar dacă eu nu iubeam, mă simțeam protejată și, începusem să-l iubesc un pic pe „protectorul” meu. Pe cine oare nu l-a încercat sentimente asemănătoare? Să începi o iubire doar ca răsplată pentru iubirea celuiilalt.

Intram în postul Crăciunului.

În seara de lăsatul secului am plecat la țară cu fetița mea. Mama decedase cu un an înainte. Trăia numai tatăl meu. Nimic nu se compară cu dragostea și îmbrățișarea primită de familia ta. Am petrecut așa cum se obișnuiește la țară cu aceste tradiții. Pe lângă multe bunătăți, în aceste zile, se pregătește plăcintă cu brânză. Preferata mea.

- Ce mai faci fetiță? Cum îți merge cu serviciul?

Acestea erau întrebările tatălui meu de fiecare dată când ne vedeam. Eu eram „fetița lui” și așa am rămas cât timp a trăit. Mă iubea foarte mult. Îmi amintesc odată... Era bolnav. Am primit vestea la serviciu că tata este grav bolnav și că dorește foarte mult să mă vadă. În acea zi m-am învoit de la serviciu. Șefii mei, care aveau un respect pentru mine, mi-au pus o mașină la dispoziție, cu însoțitor, și am plecat să-l văd pe tatăl meu bolnav. A fost foarte bucuros când m-a văzut. Era o zi între Crăciun și Anul Nou, deoarece îmi amintesc cum mama ne-a făcut o măămăliguță cu cârnați, carne prăjită, vin și alte bunătăți cu care ne-a servit. Îmi explica mama atunci că tata era foarte agitat, voia să mă vadă cât mai repede. Eu eram feblețea lui și nu și-a dat sufletul până când nu am fost și eu prezentă.

Când vorbea despre tatăl meu, care era mai tot timpul bolnav în ultima vreme, mama ne prelucra ce trebuie să facem atunci când el va deceda. Însă mama, care fusese mai sănătoasă, a venit nenorocirea, s-a îmbolnăvit și în trei luni a decedat. Tatăl meu s-a făcut bine. A mai trăit încă patru ani după decesul mamei.

Acum îl aveam numai pe el să-mi poarte de grijă și nu-mi purta numai de grijă, mă și iubea enorm, eu eram preferata lui dintre toți cei cinci copii.

- Fetiță, eu am să mor, mă duc după mamă-ta, de care îmi este tare dor, dar necazul meu cel mare este că tu ești singură!

- Tăticule, nu-ți mai face atâtea griji că eu mă descurc și singură. Tu ai grijă de sănătatea ta. Vreau să te știu în viață și sănătos de câte ori vin la țară.

Dumnealui îmi dădea întotdeauna o sumă de bani, separată de cea cu transportul, care era 4 lei, și-mi spunea de fiecare dată: „Să mai vii, că drumul nu te costă nimic” și stătea așa la poartă, cu privirea ațintită, până nu mă mai vedea deloc.

Și celelalte rude de la țară erau foarte darnice cu mine. Plecam cu provizii care să-mi ajungă o perioadă bună de timp.

Trăiam în acele vremuri o perioadă de criză alimentară. Era putere de cumpărare, dar nu le găseai. Pentru un pachet de unt, un plic de cacao, un kilogram de portocale etc., trebuia să stai mult timp la coadă, deoarece se găseau foarte rar în alimentară. Să te înarmezi cu răbdare și să aștepti să-ți vină rândul. De câte ori nu stăteam la „coadă” și, înainte de a-mi veni mie rândul, se termina acel produs. Nu mă simțeam deloc bine. Era ca și când ai fi pierdut ceva material, nu că ai pierdut doar timp.

Înainte de sărbători, cu vreo 3-4 săptămâni, mă apucam de curățenie generală.

Și la serviciu era o perioadă aglomerată în lucrări, sfârșit de an. Deci acasă și la serviciu aveam multe de rezolvat. Pe lângă toate acestea trebuia să-mi fac și cumpărăturile pentru sărbători. Întâi trebuia să aflu la ce magazin s-a adus „cutare lucru”, după care să stau ore în șir la rând.

- Doamnă, vă rog să veniți până la mine la birou!

- De ce? Întreb eu.

- Trebuie să vă spun ceva!

- Păi spuneți-mi aici ce aveți de spus. Din câte știu eu nu am nimic de raportat la partid. EL fiind secretar de partid. EL, așa cum l-am numit eu în povestirea mea, fiind singur, necăsătorit, soția îi decedase. EL, cel cu care fusesem prieteni de familie, ne cunoșteam foarte bine dar trebuia să vorbesc respectuos, așa cum cerea ierarhia funcției și gradului.

Eu a trebuit în cele din urmă să mă conformez. Nu știam ce are să-mi spună.

Am intrat „la partid”, unde era mai frig, eu, în birou, aveam un „godin” care se încălzea cu lemne.

- Luați loc, vă rog!

- Lăsați că stau în picioare, să nu îngheț de tot. Atunci și EL a rămas în picioare și... din această poziție... a încercat să-mi facă tot felul de reproșuri.

- De ce, doamnă, vă jucați cu mine ca șoarecele cu pisica?

Eu întreb mirată:

- Cum? De ce spuneți asta?

- Păi cu toți colegii mei stați de vorbă, mai beți o cafea, numai pe mine mă refuzați!

- Nu cred. Sau cel puțin nu mi-am dat seama de un astfel de comportament din partea mea. Cred că vi se pare!

- Cum doamnă să mi se pară – ridică dumnealui și mai mult tonul. Credeți că nu am observat?

Eu tac, uitându-mă la el și neînțelegând de ce revărsa atâta furie asupra mea. Aveam să aflu din povestirea lui, în amănunt, de când persoana mea a început să-l intereseze, eu nebănuind până atunci tot zbuciumul lui pentru dragostea ce mi-o purta, de câțiva ani, fără să mi-o mărturisească vreodată.

Aflu atunci, pe măsură ce îmi vorbea, anumite date din viața mea pe care eu le uitasem, iar EL, acum, mi le reamintea, ca de exemplu: în ce zi m-a văzut prima dată (și asta coincidea cu prima mea zi de angajare în unitate, unde întotdeauna aveam dubii pentru că, în cartea mea de muncă era trecută data de 10 iunie, iar eu știam că la unitate m-am angajat în data de 6 iunie, prima mea zi de muncă). Eu, care avusesem întotdeauna îndoieli cu privire la această dată, îmi spun: „Deci, e adevărat. În 6 iunie m-am angajat, nu în 10 iunie cum este trecut în cartea de muncă. Pe mine mă interesa mai mult că întotdeauna avusesem dreptate cu privire la

data angajării și nici pe departe ziua în care mă văzuse el prima dată.

Fiind așa de preocupată de această dată, l-am auzit ca prin vis, continuând să mă surprindă: „În aprilie 1974, când dumneavoastră ați botezat un fin... (eu uitasem și această dată, iar EL mi-a reamintit)... nu am răspuns invitației deoarece nu știam să dansez și atunci m-am gândit că nu o să aveți o părere prea bună despre mine...

Și... tot așa, îmi amintește anumite date și lucruri pe care eu le uitasem, spunând că de atunci mă iubește – și... culmea... trecuse opt ani de zile de când ne cunoscuserăm, eu neștiind niciodată, în toți acești ani, ce sentimente nutrea EL pentru mine. În toată această perioadă, noi, culmea, fuseserăm prieteni de familie. Ne vizitam, mergeam împreună la Restaurant, ne plimbam, făceam petreceri împreună iar eu nu știusem nimic! Nu știam că EL mi-a purtat o iubire mare timp de opt ani de zile fără să-și găsească măcar o singură dată ocazia să-mi declare acest lucru.

De doi ani eram singură. Lui îi murise soția, cu care am spus că fusesem prietenă, însă nici un gest de-al lui nu a trădat sau să mă facă să bănuiesc că acest OM, prieten de familie, mă plăcea

pe mine. A ieșit totul la iveală, cel puțin eu acum aflasem, după opt ani de zile, în acea friguroasă zi de iarnă, în care ningeă cu fulgi mari de zăpadă, că cineva mă iubea în taină.

Mie, care până acum îmi fusese foarte frig în biroul lui atât de răcoros, deodată nu am mai simțit nimic, ba mi se făcuse cald.

Eram consternată, năucită de tot ce aflasem. Mă lua cu călduri din cauza a tot ce auzisem – acestea... și multe altele. Aveam sentimentul că descoperisem „mari secrete de stat”.

Bineînțeles că din acel moment am înțeles toate gesturile pe care le făcea, am înțeles de ce își dorea atât de mult să vorbim la telefon, am înțeles că își dorea o relație cu mine.

Dar eu nu eram pregătită. Mie îmi trebuia mult timp ca să ies din starea confuză în care mă găseam după o căsnicie eșuată. De altfel, îmi și promisesem „mie” să nu mai încerc cu altcineva. Doream să rămân singură, să-mi cresc fetița. Cel puțin, pe moment nu-mi doream nici o altă relație. De altfel, când ești tânăr, privești viața cu optimism. Nici singurătatea nu o percepi ca la vârsta a treia.

Zilnic, venea în birou la noi, și dacă aveam și un careu de rebus nedeșlegat, de fiecare dată, își

trăgea un scaun lângă mine și mă ajuta să-l dezleg sau în cea mai mare parte îl termina el, lucru care nu-mi era tocmai pe plac. Eu țineam revista pentru momentele de repaus.

Înainte de anul Nou a venit cu un pachetel. Mi-l întinde și mă roagă să-l primesc. Eu nu știam ce se află înăuntrul ambalajului. Îl desfac și văd că era un calendar de perete. Vreau atunci să i-l plătesc, să nu rămân datoare, așa cum mă educase mama mea, însă în portofel nu aveam decât trei monede de 25 de bani. Îi întind monedele și insist să le ia, că „numai atâta am în portofel”. Le-a luat și, după Anul Nou, când am revenit la serviciu, în prima zi de lucru, mi le-a arătat. Erau, împreună cu încă o monedă de 1 leu, găsită în plăcinta cu răvașe de revelion – toate patru prinse pe un șnur. Întotdeauna le purta la el ca pe un talisman.

După felul cum se purta cu mine era imposibil să nu vadă și ceilalți colegi dragostea ce mi-o purta. Dar, din invidie sau poate gândeau sincer, marea majoritate cu care eu îmi permiteam să discut probleme mai intime, nu erau de acord. Ba mai mult, mulți îl criticau.

Având în vedere că urma să plece la un curs în București, eu mi-am spus în sinea mea că, dacă

tot pleacă, să nu-l resping, ca să nu se simtă jignit. A plecat. Era însă „prezent” în viața mea mai mult decât o făcuse până atunci. Mă suna în fiecare seară (în cele patru luni cât a stat în București) și, pe deasupra, la cutia mea cu scrisori găseam foarte adesea câte o scrisoare, două, sau cum s-a întâmplat odată, șase bucăți, numerotate, ca să știu în ce ordine să le citesc.

Sâmbăta și duminica mă suna din Constanța, de la mama lui și vorbeam la telefon... nu mai puțin de trei ore. Atunci, convorbirile telefonice nu erau așa de scumpe. Dar, bineînțeles că mai târziu am aflat că aproape tot salariul se ducea pe factura de telefon. Și tot de atunci, soacra mea a început să-mi poarte ranchiună.

Când s-a întors de la curs, neavând instalat telefon la domiciliu, s-a dat peste cap și a băgat telefon. Pe atunci era un efort mare, prin relații, să obții un post telefonic. A reușit însă în scurt timp și apelurile către mine au continuat cu aceeași intensitate. Nu cred că am vorbit vreodată mai mult la telefon ca în acea perioadă. Veneam din oraș – mă suna; după ce stăteam la masă – mă suna: după ce terminam anumite treburi de făcut prin casă – mă suna. De fapt, relația noastră consta mai

mult în a vorbi la telefon. Chiar dacă EL se autoinvita la mine, eu îl refuzam.

Relația noastră a continuat așa mult timp, vorbind la serviciu și la telefon. Nu ne vizitam.

Întruna din zile, stând de vorbă la telefon, îi reamintesc că este Campionat de fotbal. Se transmitea în acel timp un meci important, el fiind mare microbist, și îmi răspunde: „De meci îmi arde mie acum?!“ Acest citat nu l-am uitat niciodată.

Nu! Eu nu vroiam nicidecum să accept o relație cu el, chiar dacă îmi spunea lucruri grave la telefon sau îmi făcea multe promisiuni. Fusesem foarte rănită în prima căsnicie și nu mai aveam încredere în nimeni. Îmi aminteam adesea, fiind singură în casă: „Doamne ce liniște și ce bine este să fii singură! Nu te bate nimeni la cap“! Uneori, doar de singurătate ai nevoie!

I-am spus că nu mai doresc să trec printr-un divorț.

- Ooo, nici să nu te gândești că ți-ai face așa ceva – îmi răspundea EL – și...Doamne, de câte ori mi-a repetat aceste cuvinte!

Într-o seară, la telefon, cu aceeași voce gravă, plângăreață, ca a unui om care suferă, mă

roagă să ascult, să-mi recite o poezie din marele poet indian, Rabindranath Tagore, care suna așa:

NU SE POATE

Nu se poate!

Nu e drept să iei ultimul galben al unui sărac
Când din el își făcuse comoară.

Orbului bățul ce-l poartă pribeag
Sau țiganului să-i spargi vioara!

Nu se poate!

Să-i ceri florii să râdă când calci peste ea,
Să-ți stropești drumul vieții cu lacrima mea

Nu se poate!

Să-mi lași deznădejdea drept ultim popas,
Să nu fii cu mine, până-n ultimul ceas,

Nu se poate!

Nu te las!

A doua zi mi-a adus această poezie, scrisă foarte frumos, pe o coală de hârtie.

După alte câteva seri îmi recită la telefon, tot de același autor: „TE IUBESC PREAIUBITO!”, pe care o amintesc (o citez) mai jos:

Te iubesc, preaiubito! Iartă-mi iubirea!
Sunt prins ca o pasăre ce-și pierde drumul,
Când inima mi-a fost tulburată,
Și-a pierdut vâlul și a rămas goală.
Învăluie-o cu milă, preaiubito,
Și iartă-mi iubirea!
Dacă nu poți iubi, preaiubito,
Iartă-mi durerea!
Pieziș nu te uita la mine de departe,
Mă voi furișa îndărăt în ungherul meu
Și voi rămâne în întuneric.
Cu mâinile amândouă îmi voi acoperi
Goliciunea inimii roșind de rușine.
Întoarce-ți fața de la mine,
Preaiubito, și iartă-mi durerea!
RD. TAGORE

Mi-a adus și această poezie, scrisă pe o coală de hârtie.. Eu am răs atunci și i-am replicat că mi-ar plăcea să ascult poezii scrise de el... nu de alți autori.

... Din acea seară nu mi-a mai recitat din ce au scris alții, ci mi-a recitat din ce a scris EL și...

reflectau sentimentele ce le nutrea pentru mine cu diferite momente.

Ajung acasă de la serviciu și mă sună. Îl rog să mă lase să stau la masă. După un timp, mă sună din nou și-mi spune să ascult ce a compus pentru mine.

Iubito, știai că timpu-i colorat?
Uneori e plin de funingine
Alteori parc-ar fi numai sânge
Ți se pare acest lucru ciudat?
Câte-odată e de un albastru intens,
Ori verde crud, precum iarba.
Când e negru – e fără tine, și e imens,
Albastru sau verde-i cu tine,
Zboară ca vorba,
Iar roșu când este îi semn că te-ai jucat
O vorbă ce inima-mi înțeapă ai aruncat!

Am fost uimită, emoționată, începusem să-l iau în serios. El chiar lupta prin toate mijloacele să ajungă la inima mea. Ce puteam să mai spun?!

Când ne-am întâlnit la serviciu, mi-a înmănat foaia de hârtie cuprinzând poezia scrisă și fiecare

cuvânt era colorat în aceeași culoare despre care se vorbea în vers. Și mai emoționant!

Semnase, O.L.I.

La serviciu, se purta cu respect și admirație. Îmi arăta multă dragoste și afecțiune.

Mă cerea în căsătorie, și nu o dată pe zi, ci de mai multe ori. De câte ori avea ocazia. Eu îi acceptasem prietenia lui, dar nimic mai mult.

Începusem să mă simt mai bine la serviciu decât acasă. Măcar la serviciu mă luam cu lucrul și trecea timpul mai repede și mai plăcut. Acasă însă, duminica, trecea foarte greu.

Aproape, de fiecare dată, intram în casă, venind de la serviciu sâmbăta și mai ieșeam din casă luna, când din nou plecam la muncă.

În timpul cursului de la București, pe care l-a efectuat patru luni de zile, m-a invitat și pe mine. După multe ezitări am acceptat. Am fost împreună la un restaurant elegant din București. După cum mi-a povestit mai târziu, ceruse informații de la câțiva colegi – „unde este un local mai bine cotate și unde se mănâncă bine?”

În timpul mesei am vorbit de foarte multe lucruri. A fost prima dată când mi-a atras atenția.

Un bărbat cu o gândire matură, un om serios, căruia îi plăcea să facă totul cu măsură. Îmi schimbasem puțin impresia despre el, deși îl cunoșteam mai bine de opt ani, că doar fusesem prieteni de familie.

De altfel, în situația lui, nu cred că ar fi putut spune lucruri de care nu ar fi fost mândru. Își dorea mult să fim împreună, să ne unim destinele, să ne creștem copiii, să avem idealuri comune – în sfârșit, să fim o familie!

Pe la masa noastră a trecut o florăreasă și mi-a cumpărat câteva lalele și cum eram într-o lună de iarnă, lalelele au adus o notă în plus de ambianță și au adăugat un nou farmec și căldură întâlnirii noastre. Am servit și un delicios desert, după care ne-am plimbat prin București până când eu am avut tren la întoarcere.

Țin minte că era o zi splendidă de iarnă, cu multă zăpadă și între timp a început să ningă cu fulgi mari și ușori, fără să bată vântul.

Mie îmi place nespus de mult când ninge să mă plimb printre fulgii de nea, indiferent ce am de făcut. Nu renunț nici chiar dacă ninge puțin viscolit. Este una din marile mele plăceri, de când mă știu!

Și când eram la serviciu îmi făceam „drum” pe la alte colegi, dintr-o altă unitate, dar în aceeași

locație și tot nu mă puteam abține să-mi ofer această plăcere.

Pentru mine, masa servită la restaurant elegant, întregită cu un buchet de lalele, cu un desert delicios, multe cuvinte plăcute – declarația unui OM care avea atâta nevoie de mine -, cu fulgii mari de zăpadă, au făcut din acea zi – O ZI FRUMOASĂ din viața mea.

Când am ajuns seara acasă, am fost sunată și întrebată, printre altele, dacă m-am simțit bine în București și dacă am ajuns cu bine.

Tot pe perioada cursului efectuat la București, într-o altă duminică, am fost invitată la Constanța.

Am servit masa la Restaurantul FURNICA. Nu știu dacă astăzi mai funcționează în același loc, dar era pe bulevardul Tomis, undeva la subsol. Un restaurant tradițional românesc, din câte îmi amintesc.

Iarnă și multă zăpadă, însă bătea un vânt puternic.

Ne-am plimbat mult pe faleză. Era un frig teribil iar el mă ținea protector pe după umeri, în timp ce-mi mărturisea că „nu mai poate sta fără mine”. „Tu nu înțelegi că adorm cu tine în gând și

când mă trezesc tot la tine îmi zboară gândul?! M-a oprit și m-a îmbrățișat. În timp ce mă săruta auzeam multe cuvinte plăcute auzului meu. Mi-a făcut și multe promisiuni care, pe orice femeie ar fi mișcat-o și ar fi revenit asupra deciziei ei de a nu mai rămâne mult timp singură.

El dorea o relație pe vecie și nu ezita s-o spună de cât mai multe ori. Iar eu începusem să mă gândesc că așa un noroc nu-ți iese în cale în fiecare zi.

Cu orice ieșire deveneam tot mai apropiați și prinsese mai mult curaj în a-și exprima sentimentele.

La serviciu aproape că nu mai ieșea din birou și cine îl căuta știa că-l găsește la mine. Din această cauză rămânea mult în urmă cu lucrările sale și pentru a le aduce la zi era nevoit să rămână nopțile la program ca să recupereze.

Dacă mă suna la telefon de la serviciu iar eu nu-i spuneam ce vroia El să audă se supăra foc și, adesea, îmi spunea că „își trage un glonț în cap, deoarece nu mai are pentru ce trăi”.

Acasă, neavând „armament”, în aceleași trăiri sentimentale, îmi spunea că va lua pastile și va termina cu viața. Nu accepta nici un refuz. „El fără

mine nu poate trăi și dacă se va întâmpla ca eu să mă căsătoresc cu altcineva EL VA RĂMÂNE SINGUR TOATĂ VIAȚA ȘI VA FI UMBRA MEA!”. Aceste cuvinte nu le-am uitat niciodată. Sunt exact vorbele lui care mi le-a repetat de mii de ori.

Ce să fac? Cum să trăiesc restul vieții mele cu această vină?

Nu puteam nici să-l accept, nici să-l resping! Parcă așteptam o rezolvare de la Dumnezeu.

Eu nu-l încurajam în nici un fel iar EL aștepta să revin asupra deciziei mele – „aceea de a rămâne singură deocamdată”!

Din cauza perseverenței lui de a fi cu mine mă determina să refuz și alți bărbați liberi care mă plăceau și poate că și eu îi plăceam mai mult pe unii dintre ei.

- „Îmi place întotdeauna să câștig!” acesta era moto-ul lui.

Relația dintre noi era ca o competiție, după cum mi-am dat seama la un moment dat. Îmi zicea adesea: „Îi las pe alții să alerge dar la sfârșitul maratonului eu voi fi câștigătorul!”

Acasă, telefonul meu era ocupat numai de EL. La serviciu, în biroul meu era mereu prezent EL. Ce

puteam să fac când nu aveam „liber” nici la serviciu nici acasă.

Dacă se întâmpla ca telefonul meu să prezinte ocupat, mă întreba imediat cu cine am vorbit?

Când mă suna nașa mea de botez, vorbea foarte mult și ținea telefonul ocupat câte o oră (repet, se vorbea și trei ore pe 25 de bani, valoarea unui singur impuls), iar când în sfârșit reușea să mă „prindă”, supărat, îmi spunea că a înnebunit sunând și prezenta tot OCUPAT!

Întruna din zile mă duc în oraș și mă întâlnesc cu o colegă de serviciu care lucra la altă unitate și îmi spune câteva „bârfe” (care bineînțeles că nu erau adevărate), dar m-au făcut să înțeleg că lumea vorbește mai mult atunci când nu știe adevărul.

Așa „am aflat” că eu stau împreună cu EL, că am fost la nu știu ce petrecere împreună...și câte alte fantezii! Faci ceva, nu faci, lumea vorbește atunci când ești o femeie singură! Îți pune în „cârcă” tot felul de lucruri. Pe măsură ce o ascultam mă miram de asemenea minciuni și indignarea mea ajunsese la cote maxime. Nu era nimic adevărat. Toate erau numai invenții. Adevărul era că noi ne

întâlneam numai la serviciu. Dar cum să astupi gura lumii?!

Toată viața mea am fost demnă, nu am înșelat pe nimeni – cu nimeni, dar asta nu înseamnă că am fost scutită și eu de bârfe.

Și am observat, conform proverbului "Hoțul strigă hoții", tot așa, femeile nedemne nu vor să fie singure în mocirla în care au căzut și le trec pe listă și pe cele cinstite. Așa cum am spus, doar ELE vorbesc de altele.

„O femeie trebuie să fie demnă, să-și vadă de familia ei, pentru a merge mereu cu fruntea sus”, așa mă sfătuiseră mereu mama mea.

De altfel, părinții mei m-au învățat ca întotdeauna să aleg drumul drept. Numai așa poți dormi liniștită toată noaptea, fără frică sau coșmaruri, fără teama de a fi bârfită. Iar dacă se întâmplă, să fie numai vina lor. Și așa am și mers toată viața mea. Pe drumul drept. Nu mi-am însușit nimic fără muncă, prin fraudă, nu am înșelat pe nimeni, nu mi-a dat nimeni de pomană. Am făcut totul prin munca mea și acum sunt mândră de tot ce am realizat, pe toate planurile.

Ca orice femeie am primit „avansuri” dar am știut să le depășesc pentru a-mi păstra demnitatea.

O întâmplare care m-a surprins, a fost când: o fostă colegă de serviciu îi găsea tot felul de pricini soțului ei. După părerea mea, povestindu-mi, nu erau deloc motive de ceartă. Soțul ei era un om „așezat”. Îi aducea tot salariul acasă, o ajuta la toate muncile din gospodărie, nu avea „anturaj” care să-l facă să lipsească nopțile de acasă etc. Cu toate acestea, în fiecare dimineață venea pornită împotriva lui și-mi repeta: „Doamnă, eu divorțez!” Eu, toată viața, am dat numai sfaturi bune celor care au avut nevoie de părerea mea. Deși eram divorțată, o lămuream că nu face bine. Să pună mai bine în balanță, așa cum a făcut Robinson Crusoe când a eșuat pe o insulă, un grafic cu avantajele și dezavantajele unui divorț. Dacă lucrurile bune sunt în număr mai mare decât cele rele, atunci ce motiv ar avea să divorțeze? Și încep să fac eu, imaginativ, această listă și-i explic: „vă aduce tot salariul acasă; nu a lipsit niciodată nejustificat nopțile; nu bea; nu vă bate; vă ajută la treburile casei; plecați și veniți împreună la și de la serviciu; dumneavoastră luați toate hotărârile și el este de acord... Ce mai vreți?!” Dar nu, o ținea una și bună că divorțează!

Întruna din zile, ea fiind încă căsătorită, mă anunță, foarte hotărâtă: „Doamnă, eu îmi fac gagic!” Eu am rămas mută de uimire. Mă uimea cel

mai tare că EA nu era o femeie frumoasă. Nu atrăgea prin nimic. Era și foarte grasă pentru vârsta ei. Aproape pătrată!

Sunt femei, care atunci când treci pe lângă ele, au ceva – „un nu știu ce” – de te face să întorci capul. Cu o astfel de femeie, și un soț urât, poate arăta bine alături de ea. Îl poate scoate și pe el în evidență.

La fel, nu pot fi de acord cu unii care spun: „Este urâtă, dar este gospodină, sau este o femeie cumsecade”. Dar nu-i deloc adevărat! Uneori, cei din preajmă, se amăgesc singuri numai ca să găsească o motivație la frustrarea lor (în cazul soților). O femeie superbă poate fi la fel și caracterul și aptitudinile ei. Asta vine din interior. A, este altceva prostia!

Întotdeauna, deși am fost femeie, am admirat femeile frumoase și cu atitudine. Mi s-a întâmplat și mie să întorc capul după unele, care mi-au plăcut cum arătau. Uneori, ele pot fi mai cinstite, deoarece rezistă multor avansuri și atenții și rămân totuși demne, față de celelalte, care deși nu sunt curtate, își doresc cu ardoare atenția vreunui bărbat, așa cum a fost în cazul colegei mele, care până la urmă a divorțat, dar gagic nu

știu dacă și-a găsit pentru că s-a mutat la scurt timp din unitate.

Cât privește faptul de a fi o bună gospodină putem să-l cităm pe filosoful *Immanuel Kant*, care spunea în *Critica rațiunii pure*: Dați-mi materie și vă voi construi universul!”.

Bineînțeles că se referea la cu totul altceva, dar și o gospodină, dacă are din ce, îi iese ceva bun. Dacă are puțin și dorește să facă foarte multe, nu poate ieși neapărat și gustos.

Aici mi-am adus aminte de ce spunea Jean Constantin de fosta lui soție, Nina Jean, prietena mea bună. Ne-am întâlnit pe stradă și am intrat într-un restaurant de la malul mării, invitate fiind de marele actor. Printre laudele de tot felul, a făcut referire și la cum gătea:

- Doamna Ica... Nina, dintr-un kilogram de carne, făcea ciorbă, felul doi... și... făcea și pește prăjit!” Vorbind tare au izbucnit în râs toți cei prezenți acolo.

Iată deci exemplu de o femeie care arată foarte bine și din nimic îi pregătea ceva. Dar să nu uităm că domnul Jean este un mare actor și a știut foarte bine să ilustreze meritele fostei sale soții. De altfel eu subscriu acestor laude. Sunt cea mai bună

prietenă a ei și îi pot aduce și eu câteva: „ arată bine, se îmbracă cu gust, dar este și o bună gospodină!”

Mi-a plăcut atitudinea acestui „mare bărbat” care continuă să-și laude soția și după ce s-au despărțit. Au rămas prieteni și, mai mult decât atât, îi spunea că „oricând are nevoie de el, poate să apeleze la orice oră, cu toată încrederea!”. Bravo lui!

De regulă, în România, conform mentalităților noastre, dacă ești „fostă sau fost” soț, prieten și din întâmplare te întâlnești, unul trebuie s-o ia pe cealaltă parte, să nu se salute. După părerea mea cel mai urât lucru din toate câte sunt! Niciodată nu am fost de acord cu așa ceva și ... acum îmi amintesc că l-am atenționat pe soțul meu la vremea respectivă „să nu cumva să treacă pe lângă o femeie din viața lui și să nu o salute că ar fi cel mai înjositor gest!” S-a întâmplat să nu salute o prietenă de familie din prima lui căsătorie, spunându-mi că „n-o salut că am auzit că te-a criticat!” L-am atenționat atunci să nu se mai întâmple așa ceva. El este bărbat și ca atare este dator să salute femeile cu care se întâlnește întâmplător. Acum realizez că nu spun foarte multe soții acest lucru, alegând gelozia și proasta creștere. Păcat! O mare lipsă de

educație și cultură a amândurora. Pentru mine și astăzi a rămas respectul pentru cei care știu să salute atunci când îi întâlnești, ori, altfel, trag o concluzie de proastă creștere pentru cei care nu știu să o facă.

În urmă cu câțiva ani, un coleg de serviciu cu o vârstă apropiată mie, comandant de escadrilă la altă unitate, și cu care mă înțelegeam foarte bine la serviciu, trece pe lângă mine la braț cu soția lui și se face că nu mă vede. Nu mă salută. Ei bine, din acel moment eu nu am mai avut același respect pentru el. Probabil soția lui era geloasă și l-ar fi întrebat de ce mă salută, sau altul îi era motivul, dar eu l-am considerat un om laș, fără personalitate și din ziua aceea și eu m-am făcut că nu-l văd pe el. Întâmplându-se de câteva ori acest lucru m-a oprit și m-a întrebat de ce sunt supărată. Nu eram supărată, îmi schimbasem impresia despre el și am considerat că nu mai merită atenția mea.

Ce bine ar fi dacă noi toți am cunoaște câteva reguli simple de conviețuire. Un bărbat care nu-și salută o colegă, o prietenă, o fostă nevastă, nu poate fi decât un laș și nu va ști niciodată să înfrunte problemele din viața sa. Nu vă puteți baza pe el. Acesta sigur are pe cineva care îl conduce din

„umbră”! Nu este pe „picioarele lui” și nu va fi niciodată.

Apreciez genul de bărbat care știe ce vrea de la viață; când își respectă cuvântul dat; pe cel care își apără iubirea; pe cel care îți spune adevărul când l-ai prins cu o minciună; pe cel cu bun simț.

...Sună telefonul. Era EL. După o discuție lungă îmi spune că tocmai compunea o poezie pentru mine. Mi-o citește. După un timp mă sună din nou să-mi recite alte câteva versuri, adăugate la prima. Sunau așa:

DOR

**În tot ce e frumos în jurul meu,
Copac sau casă, floare ori cânt,
Acolo văd doar chipul tău.**

**Tu ești ori unde sunt și eu
Exiști mereu în al meu gând.**

**În tot ce e frumos și nu e rău
Un rai pe Terra fi-va cu adevărat,**

Ba chiar mai mult de s-ar putea,
Egală de e fapta cu închipuirea.
Să nu fii lângă mine doar la figurat,
Ci-ntreagă și reală, așa cum am visat.

Mi-ești tare dragă și mult aș vrea
În același mod și tu să gândești,
Egale să ne fie dorul și iubirea,

Tu să fii cu mine mereu să dorești,
Adânc, de micul cupidon săgetați,
Rămâi în inimă de-al dragostei arcaș,
Etern aș dori să fim îmbrățișați.

Departe să ne ducă un cal nă răvaș
O șa de-argint pe amândoi să ne poarte.
Rămână-n urmă tristeți, greutate, nevoi.

Dureri să n-avem, toate acestea să fie moarte,
Eradicate pe vecie pentru noi.

Torente de șoapte dulci să-ți spun

Inima și sufletul să ți le mângâi.

Nemăsurată să ne fie bucuria, gândul cel bun

Etern să ne-nsoțească, să ne fie căpătâi!

Mi-a adus poezia, scrisă îngrijit pe o foaie de hârtie și semnată O.L.I. După cum reiese, primele litere pe verticală, compun cuvântul „Ica, te iubesc. Mi-e tare dor de tine”!

Dacă, dintr-un motiv oarecare nu mă duceam direct acasă, trebuia să-l anunț, altfel suna întruna și intra în panică dacă nu răspundeam, punându-și tot felul de întrebări: „unde sunt... de ce nu răspund?” Așa că îl informam dinainte și-i promiteam că am să-l anunț imediat ce mă întorc.

Nu am întârziat mult dar pentru el timpul avea o altă dimensiune. I s-a părut că a așteptat o veșnicie până când l-am sunat. Între timp îmi compusese o altă poezie. Mi-a citit-o după ce s-a „văitat” puțin că am lipsit prea mult:

Aștept s-aud glasul iubit

Aștept să sune telefonul

Aștept de dragoste rob

Iubita-mi să ridice receptorul.

Și iată! Fortuna mi-a zâmbit
Căci vocea, cuvântul ei este merit
Auzul să-mi încânte, durerea să-mi aline
Inima să mi-o mângâie, chiar sufletul din mine.

Dar vai, neîncrederea și îndoiala
„Nu știu-l ce-mi aruncă-n față
Adânc mă sfâșie, de moarte mă rănesc.

De vină cred că este pripeala,
Cu care noi am acceptat o viață
Ce n-o pot duce doi oameni care se iubesc.

Alături mereu trebuie să fim
Cât mai multe și mai mult să vorbim
Despre noi, despre dragoste, iubire,
Despre tot și toate câte ne sunt în fire.

Iubito, vino dar la mine
Vino, căci numai așa e bine
Așa iubirea noastră va-nflori

Și de tristețe ne vom tămădui!

Tot în acea seară, după un timp relativ scurt, mă sună și îmi citește alte câteva versuri, scrise tot din prea plinul inimii lui, arătând sentimentele care le nutrea în acel moment pentru mine.

Ce să mai spun? Îmi dădeam seama că mă iubește, dar eu nu puteam trece peste „promisiunea” făcută mie – aceea de a nu mai primi pe nimeni în viața mea. Fusesse prea dureroasă prima căsnicie ca să mai pot crede în cineva! Trebuie să recunosc însă că aceste versuri reușeau să mă bine dispună. Îmi umpleau inima de bucurie și viața mea căpătase un nou sens. Priveam altfel viața. Mai plină de speranță. Mă știam iubită. Mă simțeam femeie!

În același timp îmi dădeam seama și de durerea lui. Nu puteam fi nepăsătoare la sentimentele exprimate prin versuri sau atunci când ne întâlneam la serviciu.

Ultimele versuri din acea seară mă pusese puțin pe gânduri. Eram confuză. În același timp nu știam cum să procedez. Ele sunau așa:

Dragostea mea, ai văzut ce frumoasă seară?

Cum încet, tiptil s-apropie noaptea, ai simțit?
Eu le-am admirat și m-am gândit iar
Că lângă mine de-ai veni aș fi cel mai fericit!”

Într-o sâmbătă după-amiază vine la mine sora mea, Nina.

- Ce-ar fi să vii și tu cu mine la țară!
- Nu, nu merg. Lasă altădată!
- Nu altădată, mergi acum. Nu vreau să stai în casă până luni. Insistă, îmbiindu-mă cu tot felul de promisiuni de petrecere a timpului liber.

Măine îl rugăm pe fratele nostru să ne ducă cu barca pe celălalt braț al fluviului Borcea. Vom face acolo un grătar. Mai luăm și pe alții cu noi – și îi înșiră după nume. O să ne simțim bine. Ți promit că va fi mai bine decât să stai acasă.

Autobuzul circula din oră în oră până în comuna mea. Mă îmbrac repede, îmi iau și câteva lucruri la mine și fugim să prindem mașina. L-am sunat repede și pe EL dar nu mi-a răspuns.

La țară, în mijlocul familiei mele, într-adevăr m-am simțit chiar mai bine decât îmi promisese sora mea. Ne-am sculat dimineață, am pregătit tot

ce era necesar pentru un picnic la iarbă verde și împreună cu 8-9 persoane am trecut cu barca pe celălalt mal.

După ce am adunat vreascuri pentru foc, am jucat volei, am adunat flori de câmp, am stat întinși pe pățuri, am râs, am glumit iar seara am ajuns foarte obosiți acasă. Înainte de a pleca spre autobuz am mai făcut o vizită și celeilalte surori, Geta, cu care de altfel fusesem și la pădure, împreună cu fiicele sale, Mimi și Iulica. M-au condus după aceea la mașină cu tot alaiul, un obicei care l-au păstrat până astăzi.

Am auzit telefonul sunând, înainte de a introduce cheia în ușa. Las bagajele și alerg să răspund.

- Unde ai fost plecată? îmi zice EL supărat!

- La țară!

- Și nu puteai să mă anunți și pe mine?

- M-am grăbit foarte tare și la primul apel telefonic nu mi-ai răspuns.

- Te-am sunat continuu... o zi și o noapte. De sâmbătă seara și până acum am stat numai la telefon!

- Îmi pare rău că te-ai neliniștit așa.

- Știi foarte bine ce mult te iubesc și ce mult îmi lipsești!

- Nu mi s-a părut așa de grav să plec chiar dacă nu te-am anunțat! Faci din asta „un capăt de țară”!

După ce s-a mai calmat îmi amintește că i-am promis să-i fac o vizită. Și a fost mai supărat că în duminica aceasta m-a așteptat la el. Nu îndrăzneam să mă certe prea tare să nu piardă definitiv prietenia mea. Și... ca să-mi arate și mai mult prin ce disperare a trecut căutându-mă la telefon atâta timp, îmi citește următoarea poezie:

APARTAMENTUL

„Unde este EA?” m-a-ntrebat azi ușa.

„Că are să vină în curând”, mereu îmi spui

M-a luat la zor, privind de sus, păpușa!

„Da, da, te cam lauzi mata” sări din zid un cui.

„Abia aștept pașii să îi simt”

Zbieră, în cor, linoleul și mocheta

„Vai ție, e de rău, presimt”

Filozofă, din colțul ei, cascheta!

„Abia te mai suport” oftă recamierul!
Vitrina șopti: „Sunt tot mai indignată”,
„Îi arăt eu lui” scârțâi lugubru, șifonierul,
„Am să explodez, de nu o văd îndată”.

Cântă, dar nu pe note televizorul.
„Fără ea, să nu mai calci casa!”
Vorbise, cine crezi? Vorbise.. masa!

Un scaun zise: „Să nu îndrăznești a mai sta
Pe mine, ori pe un fârtat de-al meu!
Căci ce vei păți, îți va afla coasta
Și îți va fi, îți spun, destul de greu!”

Așa îmi vorbește azi apartamentul
Și nu mi-e bine, zău, deloc.
Ica, te rog, nu mai amâna momentul
Căci vezi cum stau, mai rău decât pe foc!

Sosește-n fugă dar, și mă salvează!

Că vezi – încă n-au luat cu toți cuvântul!

Când o vorbi cuțitul... mă scalpează.

Iar cizmele s-ar putea să-mi facă vântul!

Așa cum obișnuia, mi-a adus poezia, a doua zi.

Mi-a reamintit cât de mult a suferit și m-a rugat să nu se mai întâmple. Din nou m-a cerut în căsătorie, luându-mi amândouă mâinile în mâinile lui: „Tu nu înțelegi cât de mult sufăr eu, cât de mult te iubesc și că nu mi-aș mai dori nici o zi fără tine?!”

Multe cuvinte de dragoste, multe promisiuni mi-a făcut până la sfârșitul acelei zile.

Pentru prima dată i-am spus că și eu țin la el. L-am încurajat și l-am rugat să nu-și mai facă atâtea probleme când se întâmplă să nu mă găsească la telefon. Noi avem vieți diferite, programe diferite, responsabilități diferite – eu având și pe fiica mea de care să am grijă.

Până la sfârșitul acelei zile a stat numai în birou la mine spunându-mi ca măcar aici, la

serviciu, să fie alături de cea care îi este atât de dragă.

După ce am ajuns acasă, în mai puțin de două ore, mă sună și-mi recită alte versuri din creația lui pentru mine:

MI-E DOR...

Să fii iubit și totuși să fii singur
Nu aș fi crezut că poate fi posibil.
Nevoia de tine, e atât de mare, te asigur
Dar nu o mai repet, îmi e penibil.

Tu nu mă crezi când eu îți spun
Că sufăr fără tine, că te iubesc,
Că sunt bolnav de-un dor nebun,
Să fiu cu tine, eu mereu doresc!

În fiecare seară, deși la telefon te-aud,
Deși iubitul glas urechea îmi dezmiardă,
Cu ale mele lacrimi eu perna tot o ud,
Iar inima mi-e sângerată ca de-o bardă.

Mi-e sufletul gol și pustiu
Iar tu manifesti atâtea reticențe
În a mă elibera de cenușiu
Pășind peste anacronice conveniențe.

Să deranjez mereu al tău auz
Cu neostoita-mi suferință,
Să fiu întâmpinat tot cu refuz,
Mi-e jenă, îmi e peste putință.

Mă doare mult că tu nu ai puterea
Să treci peste ceea ce te oprește
Să procedezi așa cum îți e vrerea,
Așa cum, uneori, inima-ți șoptește!

De-aceea eu, prezența ta aici, la mine
Deși-i dorită tare, n-am să mai implor
Cu toate că voi spune adio clipelor senine
Și-n suflet voi simți un dor sfâșietor.

Voi fi ca un străin la mine acasă...

Nimic nu mă va mai mulțumi!
Ca un pește ce unda apei lasă
Și sare pe uscat, eu mă voi simți.

În lipsa apei ce viața-i întreține,
Pe mal, peștele se zbate în tăcere,
În casa mea, stingher, eu, fără tine,
Stoic voi suporta a mea durere!

Am comentat aceste versuri. Ele arătau exact ce simte pentru mine. Dorința de a fi mereu alături de mine, strigătul lui de durere către cineva căreia nu-i împărtășește aceleași sentimente dar și disperarea că „într-un final va trebui să renunțe la a mai dori ceva ce nu va fi al lui niciodată!”

L-am „liniștit” puțin spunându-i că voi încerca să țin seama de iubirea lui.

Făceam chiar și eforturi să pot nutri pentru el măcar puțin din dragostea ce mi-o purta EL mie.

În afara serviciului aveam foarte mulți prieteni de familie. Erau și câteva rude la care eu mergeam mai des, la invitația lor. Mama mea avea doi frați în oraș și mă întâlneam adesea cu verișorii mei.

Unul dintre ei cu care mă aveam foarte bine, Mircea, inginer mecanic, cunoscuse o profesoară de română, Mioara. Veneau des în vizită la mine și mai de fiecare dată se termina prin a mă lua cu ei la o plimbare prin parc, la plajă, la un film. Ei erau trei frați: Mircea, Nuți și Marian. Mama lor mă botezase, iar iubirea lor pentru mine mă transformase într-o soră de-a lor. Toți au fost niște copiii foarte buni. Acum sunt trecuți de 50 de ani dar păstrăm aceeași legătură de sânge și prietenie. Sunt realizați profesional și familial. Vara, nu vin în Constanța fără să treacă pe la mine și să mă ia cu ei la plajă.

Astăzi, Mircea și Mioara locuiesc într-o vilă splendidă alături de fiul lor, Cosmin, care este ultimul an la facultate. Un copil educat. Mi-a făcut întotdeauna o impresie bună, în comparație cu cei de vârsta lui pe care îi întâlnesc aproape zilnic în mijloacele de transport stând indecent pe scaune, vorbind urât și tare. Nici vorbă ca acești tineri, să dea locul în autobuz, unui bătrân care stă în preajma lui.

Întruna din seri, fiind plecată în compania lor, nu am fost de găsit la telefon. Nu puteam să-l anunț de fiecare dată ce program voi avea „pentru după-amiază”. Disperat, suna la telefon, iar când am luat

receptorul în mână, după câteva admonestări și discuții, îmi citește următoarea poezie:

SINGUR

„Durerea cu tristețea-s surori bune,
Singurătatea doare foarte, foarte tare
Atunci când știi și vrei ca cineva anume
Să fie lângă tine, căci ar fi ca și o boare

Ce răcorește iarba, cu firele-i pârjolite.
Pentru că sufletu-mi este pustit
De dogoarea inimii neîmpărtășite
De absența chipului mult-iubit!

Sunt singur, trist și abătut
Dar nimeni nu simte nevoia
Să nu mă mai știe amărât,

Să n-am soarta unui zid la Troia!

Mereu caut a ta apropiere
Și las orice să fiu cu tine,
Mereu ai tu însă altă vrere
Și timp de altele, nu de mine.

Te chem continuu, dar tu nu vii!
Spunând că te oprește una, alta,
Dar dac-ai vrea cu-adevărat să fii
La pieptul meu, nimic n-ar mai conta.

Dar eu visez că doar iubirea
Dragostea cu ale ei puteri nemăsurate
E în stare s-aducă fericirea,
Nu lucrurile prea mult înaintate.

Ori vorbele ce și le spun
Câte-o Chivuță sau un Stamate
Atunci când la colțuri se adun

Și își vorbesc de câte toate.

Dar tu legi a mea și a ta soartă
De-o veste rea ori binevoitoare
Auzită dup-o ușă ori o poartă,
Și nu de evidența zdrobitoare

Ce îți spune ce mult te iubesc!
Ce-ți arată mereu cât te doresc,
Care-ți zice! Iubito, vino lângă mine,
Căci nu pot trăi fără tine!

Dar zadarnic eu te chem,
Tu n-auzi geamătul din mine.
Sufletu-mi chinuit ca de blestem
Nu are trecere la tine!

Îmi spui că-ți plac poeziile mele,
Că te impresionează versurile
Dar importanță le dai tot atâta

Ca și râului Brahmaputra!

Te-ncântă poate rima, versul,
Deși eu aș fi vrut ca sensul
Să fie cel ce-atenția să-ți atragă
Pentru că ce-ți spun nu-i lucru de șagă,

Ci este tot ce inima-mi dorește,
Tot ceea ce creierul meu gândește,
Pentru care sufletu-mi pătimește
Și la tine înțelegere nu găsește!

„Doamne, ce să fac cu viața mea”?! Mi se făceau avansuri și din partea altora. Eram cerută în căsătorie și de alți bărbați și nu mai vorbesc de EL, care mă cerea în căsătorie în fiecare zi și nu o dată pe zi, ci de câteva ori.

Eu realizez că suferă, dar în același timp îmi propusesem să rămân o perioadă singură, să mai crească fetița mea, să-mi vindec rănilor din prima căsnicie care îmi lăsase un gust amar. Îmi fixasem anumite principii de la care nu vroiam să abdic.

Ieșisem din acea căsătorie hotărâtă să nu mai cred în bărbați.

„De ce nu mă înțelegea?! Bun, suferea, dar dacă altcineva ar fi suferit din dragoste pentru EL?! EL ce ar fi făcut? Acum pot să răspund: „LUI nu i-ar fi păsat!”

„Dacă cineva ar fi vrut să fie împreună cu EL? Ce ar fi făcut?!”

Eram în mare dilemă! Îmi „păsa” și de EL dar țineam și la principiile mele. El alesese, sau s-a întâmplat să mă iubească pe mine! Eu cu ce eram vinovată? Ce să fac dacă nu simțeam la fel?!

Ah, da! Dacă aș fi răspuns avansurilor lui cu aceeași dragoste, dacă aș fi onorat invitațiile în casa lui, dacă aș fi acceptat daruri din partea lui!

Eu nu vroiam decât să-mi văd de viața mea... singură, așa cum mă aruncase destinul, înainte de a împlini 30 de ani, anii cei mai frumoși ai unei femei, când ai nevoie de dragoste, de mângâiere, de protecția unui bărbat.

Mă împăcasem cu soarta. Aveam un copil de crescut, celălalt fiind la fostul soț. Nu eram singură de fapt. Aveam responsabilitate față de fiica mea să-i asigur o bună educație.

Este adevărat că viața își urmează cursul. Mă încântau și poeziile lui care erau scrise cu pana inimii. Ne cunoșteam de opt ani de zile fiind prieteni de familie. Văzuse în mine un caracter care îi era lui pe plac. Altfel, nu m-ar fi iubit așa de mult!

Fusesem, cu familiile, la restaurant, la cinematograful, ne-am plimbat, fiind prieteni în prima noastră căsnicie. Obişnuiam să facem petreceri sâmbăta, după program, cu câțiva vecini la fel de tineri ca și noi, de unde nici „ei” nu lipseau, deși locuiau în alt bloc.

Pregăteam ceva de mâncare și ne adunam de fiecare dată la altă familie. Dansam, spuneam glume, ascultam muzică până aproape în zorii zilei de duminică.

Tineretul se distra foarte bine și în vremea aceea. Nu erau diferențe materiale vizibile. Câștigam aproape toți la fel. Fiecare reușea să-și cumpere o mobilă în rate. Apartament îți dădea statul după căsătorie sau imediat ce aveai de crescut un copil. Mergeam la balurile organizate de 1 Mai și 23 August la Casa Armatei unde își etala fiecare rochia de seară. Fiind un orașel mic aveam ce comenta până la următorul eveniment mai important.

Duminica, aproape toți locuitorii orașului ieșeau la plimbare. Aproape că știai cine a ieșit în ziua aceea din casă și cine nu!

Ce frumos! Când mergeam la restaurant, la „mici” și o bere, ne întâlneam mulți prieteni și uneam două mese să fim cât mai mulți alături. Vorbeam toți odată până când se formau „bisericuțe” că altfel nu ne mai înțelegeam. Glumeam, râdeam, spuneam bancuri. Ne încărcam bateriile pentru o nouă săptămână de lucru.

Astăzi, pe cine mai vezi măcar zâmbind. Cine mai are chef, timp și bani pentru așa ceva?! Puțini sunt cei care își mai permit să iasă de 2-3 ori pe lună la o terasă, la cinema și de multe ori aceia nu au și timp sau o companie care să-i mulțumească. De aceea și încruntarea de pe chipurile oamenilor.

Am urmărit odată trecătorii să văd la câți dintre ei se poate vedea un zâmbet sau că merg fericiți pe stradă! Toți au chipul împietrit, absent și majoritatea merg cu capul aplecat în pământ. Sunt absorbiți de grijile zilei de mâine.

Faceți și dumneavoastră acest experiment și vă veți convinge de adevărul spuselor mele.

Pentru mine, acel an a fost plin de evenimente plăcute. M-am simțit iubită și apreciată.

Am primit și alte cereri de prietenie, de căsătorie.
Chiar dacă mi-ar fi plăcut de alt bărbat, refuzam,
știind că cineva suferea din cauza mea. Îmi era
parcă interzis să mă îndrăgostesc de altcineva. El
continua să-mi scrie versuri, din ce în ce mai triste
și fără de speranță iar eu făceam efortul să-l iubesc
pe EL.

Sunt vinovat că de tine mi-e dor
Sunt liber însă să fiu singur și să tânjesc!
Sunt departe și nu mi-e deloc ușor
Dar n-am dreptul lângă tine să mă doresc.

Nu pot fi lângă tine, FEMEIE IUBITĂ!
N-am dreptul trist să fiu, că nu ești cu mine
Nu-i voie fața-ți de mine să fie zărită,
Nu-i bine, pentru că, nu vrea nu știu cine!

Nu am acces la un dram de fericire
(Mi s-a oferit atâta și nu-s recunoscător!)

Sunt cel ce pierde vizavi de oricine
Chiar dacă-s bolnav de al tău dor!

Sunt de vină că vreau să m-alegi pe mine,
Că apropierea ta iubită, mereu o doresc,
Că nu vreau să fiu alternativă pentru oricine,
Că numai în preajma ta doresc să mă găsesc!?

Iertare-ți cer de este-așa cum spun,
Și mă întreb de eu, am dreptul să fiu eu
Dar îs cuprins mereu de-un dor nebun,
Și-ți zic: „Iubito, vino te rog, la pieptul meu!

CRIZA

E criză-n lume, este lipsă
De energie, de mâncare,
Iubita mea e în eclipsă
Nu pot s-o văd, ca fiecare.

Și noi doi suntem mereu în criză:
Ea, pentru mine timp nu are.
Eu, ca un reșou, băgat în priză
De iubire ard din ce în ce mai tare.

Ard și mă topesc de mult dor
De lipsa ei de lângă mine.
Și când la telefon eu o aud, mă înfior
Și mă întreb: De ce nu vine?

Mă străduiesc să o conving
Că-i necesar măsuri să ia
Să mă ajute să înving
Criza ce mi-o dă singurătatea.

Iar ea durerea mi-o ignoră
Zicând că eu fac mofturi.
Dar a inimii criză este majoră,
Generată de adânci resorturi!

EA ȘI EU

Ea e veșnic ocupată
Eu îs veșnic în impas.
Ea mereu e vizitată
Eu tot singur am rămas.

Toată lumea să o vadă
E posibil, e firesc.
Dar cu mine-i o corvoadă:
Toți vecinii ne privesc.

Nu fur, nici alt rău nu fac,
Cu draga mea doresc să fiu
Al inimii alean eu vreau să-mpac,
Ce are lumea cu acestea? Nu știi!

Dar lumea deloc nu ne dă pace,
Rău mi-a speriat a mea iubită!
Iar acum, orice aș face
Ea se teme să fie fericită.

Ochii mei doresc s-o vadă
Mâinile să o mângâie ar vrea.
Gura pe a ei gură să cadă
Iar pe pieptu-mi capul ei să stea.

Oh! Să-mi simt fruntea mângâiată,

Împlinite toate gândurile de sub ea!
Să m-alinte cu vocea-i catifelată
În fiecare seară. Doar atât aş vrea!

TU

Când noaptea târziu, mă culc
Adorm cu tine-n al meu gând.
Când dimineaţa cearceaful îl arunc
La tine-mi zboară dorul, suspinând.

Eşti raza mea de soare,
Roua dimineţilor mele eşti,
Cuvântul tău este o boare:
Sunt cel mai fericit când mă priveşti.

Când, exuberantă, te văd râzând,
O imensă bucurie mă cuprinde
Iar de te surprind, pe gânduri stând,
Inima-mi spre ritmuri repezi tinde.

Avid sunt mereu de a ta mângâiere,

De ați simți capul pe umărul meu.
Pentru că tu îmi dai forță și putere,
Pentru că tu ești tot ce îmi doresc eu.

Tu ești gingășie, bunătate,
Ești o ființă atât de minunată
Ce îmi oferi cu seninătate
O clipă fericită, ori... întristată.

Ești bucuria vieții mele,
Floarea ce mă-mbată cu parfumul ei,
Tu mă înalți până la stele,
Când ești cu mine,când suntem singuri!

DORINȚĂ

Iubito, de ce n-auzi vuietul inimii,
Clocotul sufletului meu chinuit,
Durerea lui și tumultul patimii
Cu care, tot mereu, neistovit,

Te doresc alături de mine:

Cu gândul, cu fapta și iubirea,
Cu lumina din privirile-ți senine,
Cu gingășia, duioșia, ce au menirea,

De a mă înălța pe piscul fericirii
De a mă smulge din fumul tristeții,
De a mă aduce pe drumul ogoirii,
De a-mi oferi bucuria dimineții?

Mereu îmi dai singurătatea
Să-nlocuiască draga ta prezență.
Iar ochilor mei dai plinătatea
Lacrimilor pricinuite de a ta absență.

Dar toată ruga mea e-n van;
Cu neputința se-nfrățește.
Pesemne că nu face nici un ban
De să te-nduplece nu reușește!

DE CE?

De ce-s frumoase florile ce le zăresc?

De ce să te văd întruna eu doresc?
De ce mereu de tine îmi amintesc?
E pentru că mult, mult eu te iubesc!

De ce timpul lângă tine aleargă nefiresc?
Iar clipele astfel petrecute sunt un dar ceresc?
De ce cuvinte dulci mereu ție-ți șoptesc?
E pentru că imens eu te iubesc!

De ce cu tine-n gând eu seara ațipesc,
Iar dimineața, gândindu-mă la tine mă trezesc?
De ce departe de tine continuu mă plictisesc?
E pentru că enorm eu te iubesc!

De ce în juru-ți toți bobocii înfloresc?
Iar vrăbiile parcă mai gureșe ciripesc?
De ce totul alături de tine-i atât de pitoresc?
E pentru că neconținut eu te iubesc!

De ce de tot ce-ți aparține mă îndrăgostesc?
De ce din zi în zi eu mai frumoasă te găsesc?
De ce când mă săruți, în ceruri eu plutesc?

E pentru că nesfârșit eu te iubesc!

De ce de dorul tău eu pătimesc?

De ce privirea-ți mereu vreau să-ntâlnesc?

De ce oriunde-ai fi cu gândul te-nsoțesc?

E pentru că năvalnic te iubesc!

În același an, luna iulie, m-am internat în Spital pentru o operație de apendicită în care doctorul chirurg mi-a spus s-o efectueze de urgență. Îl cunoșteam pe medic. În spital, de altfel, aveam foarte multe cunoștințe. În secție lucra chiar o prietenă de-a mea care îmi fusese colegă de liceu. Prin ea și prin vecina mea, tot asistentă, cunoșteam aproape toate „fetele” de la celelalte secții și... pe unii dintre medicii spitalului.

Când ai cunoștințe și relații totul merge mai ușor. Doctorul m-a consultat seara, iar a doua zi, după ce am dormit în patul meu, m-am dus pregătită pentru operație. Din familia mea nu știa nimeni că sunt internată. Nu aveau telefoane la țară, să-i anunț.

Dar cine mă vizita în fiecare zi? „EL”! Nu venea niciodată fără flori. Întro zi mi-a adus lalele

negre. Cel mai mult s-a bucurat prietena mea, asistenta de la chirurgie, Nuți. Ea, era mai fericită ca mine. Și nu uita niciodată să-mi amintească „vezi ce mult te iubește?”

El, mai întâi trecea pe la cabinet, prietena mea îi dădea un halat alb să pună pe umeri și veneau amândoi. Mai întâi venea ea, ca un sol, să-i anunțe vizita și să mă informeze ce flori mi-a adus. Imediat după ce pleca EL, venea din nou, foarte curioasă, să vadă cum au decurs lucrurile. Și nu numai atât. Mă „prelucra” de fiecare dată să nu mai fiu nepăsătoare la sentimentele lui.

La ieșirea din spital, nu știu prin cine s-a aflat, că sora mea a venit după mine și a insistat să merg la țară. Luna iulie, multă verdeață. Flori și brazi înalți, în număr de șase, te însoțesc până la intrarea în casă, după ce ai urcat câteva trepte până la ușă, casa fiind așezată pe un teren mai înalt. I-a plăcut mult și colegului meu care întâmplător era la poarta spitalului cu mașina când am ieșit și s-a oferit, „să nu merg cu autobuzul, că îmi zdruncină tare operația!”

- Cu atâta vegetație și flori, cu fructe pe care le culegi direct din pom, nu-ți mai vine să pleci în altă parte, observă colegul meu. Tocmai atunci

câteva vrăbiuțe gureșe făceau o gălăgie de nedescris, iar un graur a venit și le-a deranjat din cearta lor.

Și eu tot așa gândeam. Nu aș fi mai plecat de acolo, dar după șapte zile de concediu medical trebuia să încep munca. Cel mai mult mi-a dus dorul, EL. Aproape că slăbise de dorul care îl măcina și i s-au părut nesfârșite zilele până la întoarcerea mea. Aflase de la Nuți că a venit sora după mine, dar nu știa cât voi lipsi.

Intrasem în casă și mă pregăteam pentru a doua zi să merg la serviciu. Sună telefonul și după ce mi-a adus la cunoștință toată suferința lui mi-a citit următoarele versuri:

DOR DE ICA

Mi-e dor de tot ce-ți aparține,
De părul tău, de fruntea ta,
De ochii tăi, de gura ta,
De trupul tău. Mi-e dor de tine!

De glasul tău mi-e tare dor,
De-o mângâiere a mâinii tale,
Fără tine nu îmi e deloc ușor,

Singurătatea m-apasă cu negre zale.

Când nu ești lângă mine
Memoria-mi aduce-n față
Minunatele clipe ce cu tine
Le-am trăit. Ce viață!

Atunci când sunt în preajma ta
Să-mi satur ochii eu nu pot.
Ei sorb cu nesaț făptura ta.
Și ar dori să te cuprindă de tot!

La serviciu stătea mai mult la mine în birou.
Nu mă simțeam prea confortabil. Colegii mei
bănuiau că între noi exista o relație. Mai puțini știau
că nu ne întâlnim și după program. Fiecare își avea
propria lui concluzie.

Alături de mine nu se mai simțea atât de
singur la serviciu. Singurătatea era foarte
apăsătoare după program. Atunci avea și inspirație
pentru a crea versuri.

- Hai să mergi cu noi la Restaurant, spune Nuți, însoțită de soțul ei și altă familie prietenă când am deschis ușa de la intrare.

- Unde să merg?

- Aici, la restaurantul din parc, intervine și Camelia. Dar ce faci, ne ții la ușă?

- Ooo! Scuze. Intrați.

- Haide, îmbracă-te mai repede!

- Imediat! Îi întreb dacă vor o cafea și văzând că refuză, i-am lăsat la sufragerie iar eu am intrat repede în dormitor să mă schimb. Dar văd că aveți bagaje cu voi.

- Da, am făcut rost de niște carne, am vorbit cu șeful restaurantului să facem un grătar și de la „ei” cumpărăm doar băutura.

- Aha! Și eu ce trebuie să iau cu mine.

- Tu nu iei nimic. Avem noi de toate.

Dacă lucrei în comerț și în domeniul medical aveai relații peste tot. Mă simțeam bine în compania lor. Aveau multe cunoștințe și, prin ele, rezolvau multe probleme de viață.

Mergând pe alea care ducea către restaurant, Nuți, asistenta și prietena mea din

spital, îl vede pe EL și, foarte veselă, îl trimite pe soțul ei să-l invite la masa noastră. EL, radia de bucurie că se afla în compania prietenilor mei și... implicit, alături de mine. La prepararea grătarului au participat toți bărbații care ne însoțeau iar noi, râdeam, ne amuzam de tot ce ne aminteam. Ne-am simțit extraordinar. Am petrecut câteva ore într-o atmosferă de prietenie și voie bună.

Seara, la telefon, vesel, mi-a spus: „Astăzi, am fost chiar fericit! Dacă ai vrea, m-ai face fericit în fiecare zi!”

Când am ajuns acasă, nașa mea, mă sună și-mi spune să merg imediat la ea. Cineva, printr-o cunoștință care naviga, venise cu mai multe materiale textile din lurex, la modă pe atunci.

- Haide, vino repede, că o mai țin un pic pe doamna până ajungi la noi.

Nu apucasem să mă dezbrac, am făcut stânga-mprejur, și am aterizat la nașa, în curte, chiar foarte repede. Stăteau în jurul unei mese, afară, servind fursecuri dintr-o farfurie așezată pe masă, Mioara, Mircea, nașa și două vecine pe care le cunoșteam. Vremea era foarte frumoasă, ambianța plăcută, discuții aprinse... Degeaba tot spuneam eu că plec acasă...

- Lasă că te duc eu, spunea Mircea! Ce te grăbești? Te-așteaptă cineva? Nu știi cum este acasă?!

Mâncasem dulciuri, dar astea nu-mi țineau de foame, așa că, imediat am intrat jumătate în frigider să scot oala cu mâncare. Am pus o porție de mâncare pe foc și am plecat repede la telefon.

- Unde-ai fost dragă până acum? Te sun în continuu de când am ajuns acasă.

Îi explic, dar îmi miroase a ceva ars. Mă scuz că trebuie să închid, dar era prea târziu. Crăticioara era atât de arsă că a trebuit s-o las la înmuiat, iar eu să aleg să mănânc ceva „la minut”!

Revin la telefon și printre alte nemulțumiri, îmi citește următoarea poezie:

TELEFONUL

Să nu cumva să uit închisă ușa!

Să nu dau volumul radioului prea tare!

Să tacă tot în jur, precum păpușa!

O fi sunat și nu l-am auzit eu oare?

Nu, nu trebuie să cred că m-a uitat

Că așteptarea-i grea și dureroasă,
Știe și EA. Ceva imens s-a întâmplat
De nu mi-a dat un telefon de-acasă!

Tăcere! Ah, câte zgomote-s în casă!
Aș vrea să dorm, să nu mă mai trezesc,
Dar gândul că va suna EA nu mă lasă,
Oh, cât este de bine când doi oameni se iubesc!

Și ce dureri, tristeți, când doar unul iubește!
Când unul nu are alt gând decât pentru EA.
Când speră că la EA, doar acolo înțelegere
găsește
Și dragostea-i o întâmpină nepăsarea!

Se chinuie, îl rănește depărtarea
Orice clipă fără EA, e o clipă ce moare,
Dar în zadar, neînțeleasă-i e purtarea
EA nu știe,cred, cât de mult îl doare.

Nu știe ce-nseamnă s-aștepți cu-nfrigurare
Să sune telefonul, s-auzi glasul iubit!

Nu ştie că eu vărs, pe pernă, lacrimi amare
Să mă lase, să fugă de mine s-a grăbit!

Pricini mari, ambiţii au mânat-o,
N-a fost posibil ruga-mi să asculte,
Potrivnici răi de mâini au legat-o
Şi au fost piedici multe, multe!

De n-a putut un telefon să-mi dea
Aşa cum din nou îmi promisese.
Dar cine de mine în loc să stea?
Cine? Nimeni! EA se dusesese...

Mi-a lăsat în schimb singurătatea,
Mi-a dăruit o albă noapte

Şi gânduri multe despre eternitatea
Nefericirii mele. Totul se poate...

Totul, în afară de dorinţa mea,
A celui ce iubeşte ca un nebun
Şi doreşte o clipă, în plus, să stea

Lângă fericirea lui! Trebuie să spun...

Că această fugă, această plecare,
Dorința ta de a nu fi cu mine
M-a rănit adânc și rău mă doare
Mi-a arătat ce sunt eu pentru tine.

Sunt un fulg ce-l zbori cu o răsuflare.
Cu oricine-n balanță greutate nu are.
Sunt o sursă de rugăminți, ce trebuie împlinită
Decât în parte și după insistențe infinite.

Sunt cel căruia mereu te împotrivești,
Orice și oricine mai important îl găsești.
Sunt cel ce greșește iar și iar,
Chiar de am dreptate-i, în zadar!

Sunt cel ce-ți spune când și cum îl lovești
Dar tu nu auzi și continui să-l rănești.
Sunt cel care nesfârșit te iubește
De-aceea nu-ți pasă: orice el primește.

Sunt cel care te roagă, te imploră
Să-ncerci să vezi cât de mult te adoră.
Să-înțelegi că a-i acorda mai multă atenție
Nu-i imposibil, ori o absurdă pretenție.

Ci o necesitate sufletească
A celui ce dorește să găsească
O inimă curată, iubitoare,
Alături să-i fie până moare!

Îi găseam întotdeauna o scuză pentru supărările lui, deși eu mă comportam normal. Devenise foarte pretențios, supărăcios, gelos chiar și pe timpul care nu era petrecut alături de el, sau la telefon. Mă gândeam că, probabil, așa este când iubești mai mult persoana de lângă tine. Dorești ca 25 de ore din 24 să fii cu ochii numai pe ea.

Dacă râdeam la o glumă a cuiva, devenea suspicios și se uita într-un anumit fel la mine. Sau dacă primeam ceva pentru un serviciu făcut cuiva, i se părea nefiresc să primesc... o ciocolată, o cafea... Nu-i plăcea nici când cineva se purta prea respectuos, afectuos – așa cum s-a întâmplat când am primit un trandafir din partea unui coleg, iar un

altul a intrat imediat în birou și l-a luat pe acela la ceartă, spunând că „trandafirul acela am vrut să „il ofer eu doamnei” (el fiind rupt din fața Comandamentului nostru), „dar l-ai rupt tu repede... Eu îl lăsasem să mai înflorească!” În sfârșit... Nu i-a plăcut discuția!

Cu cât relația devenea mai apropiată, cu atât EL devenea mai posesiv pe toate acțiunile mele, pe gesturile mele!

Când îi reproșam atitudinea și manifestările lui își cerea scuze și... mergeam mai departe.

Uneori mă gândesc că, o căsnicie rezistă mai mult când iubirea nu este prea mare între soți. Așa, îți este indiferent ce face celălalt, nu stai numai cu ochii pe el.

- Ce cald a fost astăzi!

- Da! Foarte cald! Ce vrei, este luna lui cuprător, mijlocul verii! Eu astăzi am stat mai mult la umbra nukului din curte. Toată ziua ne-am „bălăcit” întrun cazan, ce stă aproape de pompa de apă.

- E bine că stai aproape de părinți. Te poți duce în fiecare duminică dacă vrei!

- Trebuie să-mi fac timp dacă fiicei mele îi place să stea mai mult la țară. Sâmbăta, după ore,

aleargă cu primul autobuz. Stai să-ți dau câteva fructe, vecină!

- Mulțumesc! Pa! Ne vedem mâine seară!

- Iar te-ai distrat și te-ai simțit bine fără mine, nu?

Eu stau singur în casă sau umblu fără rost. De câte ori să-ți mai spun că te vreau lângă mine?

- Iar eu de câte ori să-ți repet că nu îmi doresc o căsătorie chiar acum?

- Tu fugi de fericire! Nu-ți dai seama că ar fi mai bine pentru amândoi să formăm o familie? Nu mai pot îndura singurătatea! Dacă nu-mi promiți că te căsătorești cu mine sunt pregătit să înghit niște pastile. Voi termina cu viața, că nu mai are nici un sens fără tine.

Vorbea serios și grav, ca un om care a ales singura soluție care i-a mai rămas. Eu, speriată să nu recurgă la un gest atât de disperat, îi răspund: „Bine, mă căsătoresc cu tine! Acum suntem în luna iulie. În luna octombrie este ziua mea de naștere. Dacă îmi promiți atâta fericire cu tine, am să consider că m-am născut a doua oară!

Era tot ce îmi venise atunci în minte. Nu pot să spun că nu aveam rețineri, dar ziceam că în trei luni, se pot schimba multe. Nu s-a schimbat nimic. Eu devenisem mai neliniștită, iar el mai liniștit. Avea mai multă încredere în el și nu mai dramatiza pentru orice fleac.

Dacă am promis, am promis! În luna octombrie am oficiat căsătoria noastră și imediat, a doua zi, am plecat la Poiana Brașov, Hotel Alpin.

Nu știu dacă cineva știe cum este să te porți cu un om care te iubește foarte mult, pentru că asta implică să te observe cu „lupa”. Eu consideram că mă purtam normal, dar EL se supăra din orice. Ne-am plimbat prin toată stațiunea. Cazarea și masa au fost pe placul nostru. Fără să bănuiesc măcar că ceva îl supără, după o zi plăcută și plină de voie bună, întorși acasă și uitându-ne la televizor mi-a făcut câteva reproșuri. Eu am intrat în baie să fac un duș. Când m-am întors, EL, supărat, îmi întinde o foaie de hârtie cu următoarele versuri. Altceva, decât obișnuia să facă înainte de a stabili data legalizării căsătoriei noastre.

REFLECTÂND

Mi-e frig, sunt ca un tun

Și sufletul mi-e de gheață.
Nu am cui să o spun
Nici chiar mâine dimineață.

Nu, nu sunt la Polul Nord.
Nu sunt pe vreo banchiză
În apropiere bate-un Cord,
Într-un trup ca de marchiză!

Mă aflu într-o casă
Și este cald, tare.
Stau cu o femeie frumoasă
Și inima mă doare.

Femeia e a mea soție,
Nevasta-mi mult iubită
De mine însă ea nu vrea să știe.
Nici de făptura-mi ostenită.

E supărată foarte tare,
Căci absurd mi-a zis că sunt!
Cu ce-a greșit ea oare?

Absurdă că-i zicând?

Când cineva trecând întreabă:

Ce mai faci tu, dragă?

Nu te întorci degrabă,

Și-i zici: „Bine dragă!”

Cum semeni, așa culegi

E o zicală verificată.

Ce vrei ca să dezlegi

De n-ai legat vreodată?

Nu știam că este supărat pe mine până când nu am citit această poezie. Din ce în ce mai des, se supăra din orice.

După o lungă comunicare în care s-a stabilit că „nu aveam nicio vină în ceea ce „văzuse” EL, a căzut de acord că: „Da... nu avea motive de supărare!”

Tot ce trebuia să fac, era să stau mai mult cu „ochii pe el”. Să nu se simtă nici un moment neglijat.

Pentru cititor mi-am propus să povestesc doar „lupta” care a dus-o pentru a fi împreună cu mine, promisiunile făcute, iar acum felul cum s-a ținut de cuvânt.

S-a purtat cu respect și mi-a arătat într-adevăr multă dragoste. Poate că a fost perioada când am știut ce înseamnă iubirea unui bărbat...

În mai puțin de un an a cerut transferul la Constanța, mutându-se alături de mama lui. Problemele au început să apară imediat. Toate planurile asupra viitorului nostru le făcea împreună cu mama lui. Aceasta, nu m-a plăcut pe mine niciodată. Din spusele soțului meu prinsese ură pentru dragostea ce mi-o purta fiul său, înainte de căsătorie.

Timpul petrecut la telefon, vorbind cu mine de la Constanța și facturile ce trebuiau plătite, le-au creat mereu discuții aprinse.

Multe dintre cheltuielile făcute cu telefonul au fost plătite ulterior, fiind căsătorit cu mine. De unele sume se împrumutase.

De regulă EL făcea naveta de la Constanța, iar când se întâmpla să vin și eu, mai rar, mama lui, cum mă prindea singură, îmi reproșa, ținându-și mâinile pe șolduri și pe un ton vădit dușmănos și

ridicat: „Ce a găsit fiul meu la tine... ? Ce ești tu, o simplă funcționară! Ce farmec ai tu, de te iubește atât de mult fiul meu?!

La început era mai delicată, îmi reproșa în absența lui, dar după o vreme nu se mai sfia să o facă și în prezența lui. Îmi amintesc că îi spuneam să nu mă mai lase singură cu ea, că... „uite ce-mi face!” Nu-l puneam prea mult pe gânduri ceea ce îi aduceam eu la cunoștință. Mai târziu, probabil numai el știe de ce, a recunoscut că mama lui mă urăște foarte mult, dar tot el concluzionează „că nu știe de ce”. „Nu-ți reproșează ceva anume „solid” care să o ducă la o ură atât de mare. Nu, chiar nu știu de ce!”

Trecuseră câteva luni de la mutarea lui, timp în care EL se schimbase și venea foarte influențat în rău de mamă-sa. Am insistat foarte mult să se pregătească pentru a da examen la Academia Militară. După multe comentarii a acceptat. Îmi amintesc momentul când m-a anunțat că a reușit. Eram foarte bucuroasă. Tocmai ieșisem cu un covor, când am fost strigată de fiica mea să vin la telefon. Oare mă bucura și faptul că încă doi ani voi locui mai departe de mama lui? Se poate! Ce-i drept, teama de a fi aproape de mama lui pusese stăpânire pe mine.

După aproximativ trei ani de la acea dată, m-am transferat și eu cu serviciul la Constanța. EL terminase Academia și fusese repartizat la Constanța de cel puțin un an.

Am închiriat un apartament în care stăteam mai mult cu fiica mea. El își găsea motive să plece la mama lui.

Apartamentul era semi mobilat. Nu aveam aragaz să facem mâncare. De-abia după două-trei săptămâni am adus și bagajul.

Eu, cu fiica mea, mâncam mai mult hrană rece. Cumpăram pateuri cu brânză de peste drum. EL se ducea direct la mamă-sa și mânca, iar noi trebuia să ne descurcăm, că vezi doamne „nu mă place mamă-sa”!

Când i-am spus întruna din zile: „Ce-ți pasă ție, mănânci bine la mama ta, mâncare caldă, iar noi stăm mai mult nemâncate!” Mi-a răspuns imediat revoltat: „În loc să-ți pară bine că vin mâncat și nu mai ai și grija mea, tu te mai și superi?!” Avea așa un „talent” când îi reproșai ceva, te scotea tot pe tine vinovat.

Neplăcându-mi răspunsul pe care mi l-a dat, i-am amintit de perioada cât a stat în Academie. Când venea sâmbăta eu îl așteptam cu adevărate

mese festive. Atunci, îi spuneam în glumă: „Să văd cum o să mă aștepți tu, când o să mă mut și eu în Constanța, până o să ne dea locuință!”

Mă dureau acum aceste amintiri și faptul că EL „nu-și mai amintea de nimic!” Știți cum este să trăiești mereu cu durere în suflet, să vezi cum ar trebuie să decurgă lucrurile, dar celălalt să nu vadă?! Să nu aibă pic de responsabilitate pentru promisiunile făcute!

Trebuia să plec pentru niște probleme de serviciu, timp de patru zile, la unitatea în care lucrasem.

A venit la mine la birou. Lucram în unități diferite, dar aveam Comandamentul pe același teren al unității lor (noi fiind așa, un fel de chiriași). Mi-a spus că, mă pot folosi de ocazie, ca la întoarcere, să aduc și bagajul. Să găsesc la C.F.R. un container pentru a transporta mobila și tot ce aveam, la Constanța.

În fiecare zi de lucru, după program, mergeam să fac formalitățile. Traversam liniile de cale ferată să găsesc un container liber, să cumpăr lacăt pentru el, să posed o adeverință pentru efectele ce le transport, alte și alte hârtii necesare.

M-am descurcat, ajutată și de comandantul unității la care lucrasem.

După două zile de la întoarcerea mea a primit telefon un coleg de la unitate, de la mama lui, eu nu aveam telefon acasă, că „a sosit mobila și să merg după ea”.

A venit să-mi comunice la birou un coleg de-al său și totodată să-mi spună că mă va însoți acesta, a doua zi, împreună cu câțiva soldați, să mă ajute. Era un ordin explicit.

S-a nimerit a fi o zi ploioasă de toamnă, o zi mohorâtă, iar eu, împreună cu cei trimiși să mă ajute, am transportat totul până la etajul IV.

Pe EL „îl durea tare mijlocul” și nu a mai trecut pe acasă, nici cât am fost eu plecată și nici după ce m-am întors. Era în concediu medical. Fiica mea rămăsese singură, într-o casă cu chirie și un oraș puțin cunoscut, fără mâncare, fără aragaz. Îi adusese mama lui, a doua zi după plecarea mea, un pachet de unt și șase ouă crude. Într-adevăr era ultimul an de liceu, se putea descurca singură, dar în altfel de condiții.

Imediat ce am urcat mobila, am solicitat băieților întâi să-mi instaleze aragazul.

Am lăsat totul și am plecat la Alimentara din apropiere. Am găsit „tacâmuri”. Am procurat și altceva de care aveam nevoie, iar când a început să miroasă în casă a mâncare, fiica mea a sărit în sus de bucurie. În sfârșit, după aproape o lună de zile, mirosul de mâncare îi dădea senzația celui mai mare nivel de trai.

Nu trecuse pe acasă nici când am adus mobila. De-abia a doua zi, după program, am mers la un telefon public și am sunat la mama lui. Eram foarte dezamăgită de iresponsabilitatea lui și, certându-l, i-am spus să facă bine să vină acasă, că acum o să aibă și mâncare caldă.

A venit, dar nu a rămas. Spunea că trebuie să treacă doctorul – pe la mama lui – să-i facă injecția.

În următoarele zile, era prin octombrie, coboram chiar în stația unde locuiam cu chirie, dar el prefera să mai meargă o stație cu Troleibuzul 42, acasă la mamă-sa, deși doctorul unității era prieten cu el și coboram toți trei în aceeași stație, deci, putea să-i facă injecție și „acasă la noi”.

Nu „le făcea” înainte de plecare, nici în casa „noastră”, pe lângă care trecea, ci fix la mamă-sa. Se întorcea după vreo două ore. În aceste condiții liniștea din casa noastră dispăruse.

Eram total dezorientată. Nu știam ce să-i mai spun, să-l sensibilizez, să înțeleagă cât îmi este de greu.

Întro zi, de decembrie, se apropiau sărbătorile, iar EL nu avea stare să rămână acasă. Împreună, nu puteam să facem nici un plan. Nu știu ce îi băga în cap mamă-sa, că se întorcea de la ea pus pe scandal.

Viața pentru mine nu mai era liniștită, nu avea nici culoare, nici parfum. În nici o faptă de-a lui nu se reflecta proprietatea cuvintelor cu care mă amăgise ca să spun DA!

M-am întors de la serviciu fără EL, aflând de la altcineva că se învoise și plecase mai devreme. Era sâmbătă seara. A doua zi nu mergeam la serviciu.

Când am descuiat ușa mi s-a părut o schimbare. Parcă lipsea ceva. Am deschis șifonierul și nu mai era nici un lucru de-al lui. Am început să plâng cu sughițuri. Nici acum, când îmi aduc aminte, nu mă pot abține să nu plâng.

După ce m-am liniștit puțin (fiica mea nu era acasă), am plecat la un telefon public. Îmi răspunde mamă-sa și o rog să mi-l dea la telefon.

- Nu este acasă! Nu-l mai căuta!

Eram obișnuită cu modul acesta de răspuns. Dar acum trebuia să insist. Era o altfel de situație.

- Ți-am spus să nu mai suni... Nu mai scapă de tine... Ce te ții atâta după el?!

Nu mi l-a dat la telefon deși eram convinsă că era acolo.

Cum am dormit în noaptea aceea? Dacă am dormit? Mi-am amintit de toate promisiunile, de versurile care spunea că reflectă starea lui de spirit atunci când nu sunt lângă EL; de fericirea care „o refuzam”.

Dați timpul înapoi și veți afla ce am simțit când eu i-am dat totul... L-am acceptat ca soț „să nu moară”, fără să-l iubesc suficient. Acum îmi era și mai greu pentru că reușisem să-l iubesc. Îmi era mai greu că nu mai doream încă o dată să divorțez. Dar cum să păstrez această căsnicie de una singură?! Căsnicia se face în „doi”. El nu se implica în nimic. Eram singură, dar nu liberă! Eram însă liberă să sufăr. O suferință care îmi ardea pieptul. Noptile nu mai dormeam, nu vedeam nicio ieșire din această situație și pe deasupra îmi era și rușine de colegii mei. Îmi spălam fața de nu știu câte ori să

nu se vadă cearcănele de nesomn și ochii mereu plini de lacrimi.

A doua zi am plecat acasă la mama lui. Ce puteam să fac dacă nu-mi răspundea la telefon? Nu era altă soluție. Trebuia să-mi dea o explicație.

Sun la ușă. Mi-a deschis mama lui, dar, când m-a văzut, imediat mi-a trântit ușa în nas. Am sunat din nou, dar nu mi-a mai deschis.

Ce să fac? Nu-mi venea să plec. Vroiam să avem o discuție, nimic altceva. Să mă facă și pe mine să înțeleg cu ce greșisem!

Ei locuiau la parter. Am mai întârziat la Casa scării. Mă îndrept spre geamul de la bucătărie, mă uit prin perdeaua care era foarte rară, și-l văd pe EL deschizând ușa de la frigider. Când m-a văzut în geam, crezând că nu îl văd, a stat puțin cu ușa deschisă fapt ce mi-a permis să îl văd și mai bine din cauza luminii și foarte, foarte ușor a închis-o, gândindu-se probabil să nu facă zgomot. Dar îl văzusem. M-am întors și am sunat din nou, rostindu-i numele cu o rugămintă aproape nefirească. Te rog... ieși puțin să vorbim!

Nu mai știu cât am întârziat, înghețasem de frig, dar nu-mi venea să plec și continuam să bat la geam, să putem vorbi. Se strânsese la geam și niște

copiii, care îmi tot repetau că „sunt acasă”. Nu pot să înțeleg ce au priceput acei copii din toată durerea mea, dar nici lor nu le venea să plece. „Haide să batem și noi, poate ne deschide nouă”, aud spunând pe unul dintre ei. Nu le-a deschis nici lor, nici mie, soției lui. Atunci mi-au venit în gând versurile lui: „Mi-e frig, sunt ca un tun/Și sufletul mi-e de gheață. / Nu am cui să o spun / Nici chiar mâine dimineată”. Când îmi scrisese aceste versuri erau la doar câteva zile după căsătoria noastră în care și el recunoscuse că nu a avut nici un motiv să se supere. Nu-i făcusem nimic atunci. Și nici acum!

De ce? De ce nu are măcar milă de mine așa cum avusesem eu la suferințele lui din „dragoste”?!

Am plecat răvășită. Nu mai gândeam. Am mers pe jos. Pașii m-au condus până acasă fără să văd nimic din ce-i în jurul meu. Eram atât de înghețată, de flămândă... Atât de singură...Nici acum nu știu cu ce greșisem, pentru că nu mi-a reproșat niciodată nimic. Nu mi-a spus că îl deranjează ceva în atitudinea mea. Recunosc, când greșesc, îmi cer iertare. S-a întâmplat, să-i spun odată, când eram nemulțumită de comportamentul lui, „Să-mi spună dacă ceva îl deranjează la mine?” Nu a spus nimic. Eu în schimb i-am spus că „nu-mi place să lipsească nopțile de acasă!”

În noaptea aceea nu a venit acasă. Nici în următoarele.

Mă frământa faptul că mi-am stricat rostul din orașul meu, unde aveam un apartament pe numele meu ca să stau acum singură, într-o casă cu chirie.

După o perioadă, mă căuta pe acasă, iar la serviciu venea zilnic. Nu-mi dădea nici o explicație. Continua să spună că sunt femeia vieții lui.

Am primit citație de divorț!

Citația o promisem pe adresa unității, să fie siguri (EL și mama lui), că o primesc, deoarece stăteam cu chirie și probabil le era frică să nu se piardă.

Citeam cu mare curiozitate, să văd motivele pentru care a introdus divorț, când intră EL în birou și-mi cere să-i dau și lui să citească. „Cum să o citești și tu, că doar de tine este trimisă?!”. „Nu știu motivele, pentru că în timp ce eu plăteam la C.E.C. taxa de timbru, mama a rămas cu avocata”!

Deci, EL, soțul meu, nu știa motivele pentru care divorțează!

Dar insistă să o semnez. „Semnează, să-i fac pe plac mamei mele, dar tu vei fi tot doamna mea!

Eu nu mă voi despărți de tine niciodată! Niciodată nu vei fi a altui bărbat, vei fi mereu soția mea!"

Câteva replici, spuse de mine sau de el, nu mai are importanță. Cert este că, în fiecare zi, venea și de două ori, la mine în birou. „Îmi plângea pe umăr” la serviciu... și acasă! Continua să-mi spună că mă iubește, iar când se făcea târziu, pleca acasă. Uneori spunea în glumă: „Mama crede că mi-am găsit pe altcineva!"

Ne întâlneam a doua zi în stație, el venind de la mamă-sa, și stăteam ca doi străini. Începuse să vadă și să priceapă câte ceva și colegii, dar nu întrebau nimic.

Ce era în sufletul meu? Numai că-mi amintesc și mă ia cu dureri de cap. Ce cuvinte să folosesc să vadă în ce situație penibilă ne găseam?!

N-am să înțeleg niciodată lașitatea și iresponsabilitatea faptelor și cuvintelor unui om!

Aflase despre divorț șeful meu de birou și comandantul unității. Aceștia mi-au spus că se abțin cu greu să nu-l dea afară pe ușă, știind cu câtă ipocrizie și lașitate tratează această problemă. Nu puteau însă să-i spună nimic deoarece era mai mare în grad și funcție ca ei. „Numai eu trebuia să știu cât

de mult mă iubește și ce planuri de viitor are cu mine". Ceilalți, puteau să creadă ce vor!

Eu, care trecusem prin atâtea neazuri, mă lăsam în voia sorții, dar nu înseamnă că nu sufeream foarte mult. Și dacă îi explicam penibilul dintre noi, tot nu aveam cu cine! Era surd și mut. Nu-mi cereți să explic mai mult că și pentru mine această dilemă așa a rămas până astăzi. Nu știu de ce!

În luna martie, proprietarul apartamentului, mi-a pus în vedere să-mi găsesc altă locuință. „Mai puteți să stați numai până la întâi, luna următoare!” Era un tânăr despărțit. Își găsise pe cineva și îi trebuia apartamentul.

Încă o grijă în plus. Unde să merg?! Soțul, stătea confortabil la mamă-sa. Eu acolo nu aveam loc, pentru că nu mă plăcuse niciodată. Dar era la curent cu problemele mele dacă tot timpul se afla prin preajma mea. Zilnic mă informa că: „am găsit undeva, dar e prea departe; sau: am găsit la casă, dar nu e bine” etc. Nu era chiar nepăsător, nu?!

Comandantul, a înțeles în ce situație delicată eram și m-a trimis, împreună cu locțiitorul pentru servicii, în audiență la Comandamentul Marinei

pentru repartizarea unui spațiu locativ. Nu am fost înțeleasă de nimeni.

Dar, după câteva zile, comandantul, mă anunță că „mi s-a aprobat o locuință”. Nu știa însă unde este strada și blocul. „Să mergeți după-amiază să-l vedeți. Acolo locuiește, din câte am înțeles, un locotenent care s-a despărțit de soție și vrea să predea apartamentul”.

După ce am primit această minunată veste, l-am căutat pe EL să mergem împreună să căutăm această adresă. Nu l-am găsit. Am întrebat de un alt coleg cu care venisem din vechea unitate, dar nici pe acesta nu l-am găsit. Comandantul nostru fiind de față când eu căutam să merg împreună cu cineva s-a oferit (sau l-am rugat eu) să meargă cu mine. A acceptat, am văzut apartamentul și exact în data de 1 aprilie m-am mutat, zi în care se desfășura și procesul meu de divorț, la care eu nu am participat.

Când m-am întors de la vizionarea apartamentului, EL deja mă aștepta în fața blocului închiriat, foarte supărat, gelos, că... „De ce nu l-am luat pe EL să vedem apartamentul? Nu știu de unde aflate.

- Cu tine am vrut să merg, dar nu te-am găsit!

El trebuia să știe totul despre mine, însă eu nu puteam avea nicio pretenție de la el!

Au urmat o serie întreagă de comentarii. Însă nu renunța nici la divorț. Îmi promitea că... totul va fi bine. Cum?

I-am spus atunci „să nu mă mai caute!”

Am simțit o mare liniște sufletească în noua locuință. Acum eram în siguranță! M-au ajutat foarte mult colegii mei.

Toate lucrurile erau împrăștiate. Urma să aranjez mobila și toate celelalte în următoarele zile. Dar ce bine am dormit în seara aceea...

Ce fericită mă simțeam aranjând fiecare lucrușor în parte. Zona era splendidă, la trei minute de faleză. Când oboseam, ieșeam și mă deconectam privind marea minute în șir. Totuși, lacrimile îmi curgeau pe obraji și îi povesteam mării – „cum de-am crezut întrun bărbat, i-am înțeles iubirea pentru mine iar EL m-a trădat”. Nu a mișcat un deget să-mi arate acea fericire pe care mi-o promisese, motiv pentru care îl acceptasem și de care mă acuzase continuu că fug de ea. „Fugi de fericire” ca să îl citez pe EL.

De atunci, marea a fost pentru mine cel mai loial confident. Ei, mării, puteam să-i spun orice. Mă înțelegea. Rămânea însă mută. Nu-mi spunea și ce să fac mai departe! Îi auzeam doar mugetul.

A aflat de mutarea mea. Apropiindu-se divorțul am răcit mult relațiile cu EL. A început să mă caute nu numai la serviciu ci și la noua adresă. După vreo două săptămâni de alte promisiuni, scuze și întâlniri am cedat, iar împăcându-mă cu EL, greșeală care m-a costat mult.

Din nou am crezut în EL și promisiunile lui. A trimis-o pe mama lui să renunțe la cererea de divorț. Nu a fost nici pe departe o perioadă fericită în viața mea.

După câteva luni de stat împreună, s-a mutat iar la mama lui.

Din nou stăteam separați în stație, din nou „nu mă cunoștea!”. Aceasta se întâmpla cu puțin timp înainte de Revoluția din 1989.

A plecat la fel, fără nici o explicație. Într-o seară m-am pomenit cu doi colegi și amantul mamei sale (un anume nea Mihai). Venise cu ei și au luat ultimele lucruri rămase. Prea multe nu a avut. Mobilierul și aparatura erau ale mele. L-am ajutat și eu să-și strângă lucrurile.

Motive de divorț aveam eu, nu EL. Dar am „tras” de această căsnicie pentru că lucram în aceeași locație, unități diferite și îmi era rușine de oameni. Un alt motiv era că nu-mi plăcea nici să mai trec printr-un divorț. Aveam resentimente numai când treceam pe lângă Judecătorie. De altfel îi spuseseam de multe ori că „nu mai vreau să trec printr-un divorț, dar îmi spunea că asta nu se va întâmpla niciodată. Asigurări mi-a dat și despre fericirea noastră în doi, însă niciodată nu l-am văzut preocupat de acest lucru. Și jena față de colegi și cunoscuții mei, de rude, m-a făcut să mă complac în această situație nefericită.

Într-o relație, de orice fel, când se produc neînțelegeri, nu poți spune că există un singur vinovat. Accept, am fost și eu vinovată de ceva. Dar când îl rugam să-mi spună dacă ceva nu-i place la mine – de ce nu mi-a spus niciodată nimic, de ce nu mi-a reproșat nimic!

EL lipsea foarte des de acasă, chiar nopțile, nejustificat, iar când aveam ceva de discutat, nu aveam cu cine. Nu-l interesa nici un plan pentru familie sau locuință. I-am spus atunci: „Te rogi tu de mine să fac mâncare, să-ți calc lucrurile personale? Te rogi de mine să dorm noaptea acasă?”. Încercam în fel și chip să-l sensibilizez

pentru a face de altfel lucruri firești pentru un soț. Faptul că a continuat în același mod înseamnă că nu asculta de tot ce-i spuneam eu.

Era „atipic”. EL pretindea. Nu oferea nimic la schimb.

După ce-au plecat cu puținele lucruri care erau ale lui (altul în locul lui nici nu le mai lua – câteva cărți... mă rog...) eu și fiica mea, în același timp, am simțit nevoia să ne trântim pe canapea, într-un gest de ușurare, descătușare... exclamând „Ah, ce bine e!” Am în imagine acest gest, dar nu l-am înțeles niciodată de ce l-am făcut în același timp. Fiica mea nu-mi reproșa niciodată nimic, nici chiar dacă mai aveau între ei unele divergențe. Îmi spunea „mamă este viața ta și tu hotărăști ce faci!” Dar gestul pe care l-a făcut a confirmat că multe erau și nemulțumiri ei!

De data aceasta nu mai mă căuta nici acasă, nici la birou.

A venit Revoluția! Eram singură. Îmi era destul de greu și prin faptul că nu puteam pleca din unitate decât după un grafic stabilit. Aveam și grija fiicei mele.

Câteva zile am dormit în frig, într-o cameră oficială a unității, în care soba scotea fum și nu s-a putut face focul.

După ce am răcit bine, împreună cu o colegă de serviciu, care nu a dorit să mă lase singură, deși putea să doarmă împreună cu soțul ei într-o cameră călduroasă, Dana G., am luat un tratament și am adus o saltea, care o puneam deasupra biroului și dormeam acolo. Imediat după revoluție toți oamenii erau mai buni. Numai soțul meu, de care nu divorțasem, dar nu mai stăteam împreună, nu l-a interesat unde dorm. Aflasem că stă la căldură, foarte confortabil.

Când îmi venea rândul să plec acasă trebuia să-mi găsesc singură un mijloc de transport, unitatea fiind dislocată la 40 de km distanță. Ne descurcam fiecare cum puteam. Auzeam tot timpul trăgându-se focuri de armă și treceam prin mai multe filtre de control.

După două-trei luni lucrurile s-au mai liniștit. Din nou făceam naveta cu mașina unității.

EL începea să se apropie din nou de mine. Încet și cu mult tact. A început prin a mă urmări peste tot. Se pricepea foarte bine ce să facă atunci când își dorea ceva.

Mă invita să luăm masa la cele mai bune restaurante. Eu acceptam mai mult din curiozitate, să-mi spună motivele pentru care pleca la mamă-sa fără să-mi dea niciodată o explicație. Nu știa să-mi răspundă. Nu mi-a spus nimic concret. Îmi cerea mereu să schimbăm subiectul. Dar nu făcea rabat de cuvinte care să-mi arate că încă ține foarte mult la mine.

„De câte ori vedeam o blondă în troleibuz aveam impresia că ești tu și alergam după el!”

Mi-a dat multe explicații în care să-mi arate că nu poate sta fără mine, dar nici una despre motivația plecărilor lui la mamă-sa. Da, știam că nu mă place, dar ce avea EL cu problema ei? Mă căsătorisem cu ea? Nu mai sunt nurori neîndrăgite de soacre și invers! Pentru asta se destramă o căsnicie?!

Nu mă mulțumeau motivele lui și îl țineam la distanță. Într-o zi, văzându-mă că mă urc în Troleibuzul 42 a alergat să-l prindă și s-a postat chiar în ușă. După plecare, șoferul, crezând că nu a închis ușile, a apăsă pe buton deschizându-le. EL, fiind așezat cu spatele la ușă a căzut în urma autobuzului. În spate venea o Dacie care de-abia a avut timp să oprească, să nu dea peste EL. A oprit

mașina și l-a dus direct la spital. A coborât toată lumea din autobuz, a venit și Poliția, s-au luat niște declarații. Am mers cu EL la spital. În cădere s-a ales cu un traumatism cranian. L-a bandajat și a cerut insistent să-i dea drumul acasă. A insistat atunci să nu-l las singur și mă ruga să meargă la mine (la noi) acasă. I-a dat câteva zile de concediu medical.

Ce poți să faci cu un om de-abia accidentat? Se întâmplase alergând după mine. Îmi cerea mii de scuze că a greșit foarte mult față de mine. Povestea cât de mult a suferit în toată perioada cât am stat despărțiți. Plângea, îmi lua mâinile într-ale lui și-mi făcea promisiuni „niciodată nu va mai pleca de lângă mine. Mă va lăsa să conduc eu toate ostilitățile unei familii „că te pricepi mai bine decât mine. Nu pot trăi însă fără tine!”

Eu îi spuneam să nu se forțeze vorbind că-i face rău, dar EL continua să-mi promită că nu se va mai întâmpla nimic și să am încredere în EL. Își făcea însă probleme de „ce o să spună mama lui”.

Eu nu aveam nimic cu dumneaei. Mă supăram că, deși era la ea, nu mi-l dădea la telefon când aveam treabă cu el. Mi-aș fi dorit să merg și eu, să bem o cafea împreună, să mă simt iubită,

respectată, că tot nu mai aveam mamă și-i duceam dorul. Însă EL îmi spunea de fiecare dată să nu merg, că mama lui mă urăște mult. Nu făcea însă nimic să ne apropie. Oare de ce-i convenea această situație?

Întro zi, fiind la EL în birou, îl sună mamă-sa și-i spune să meargă direct la ea acasă, că i-a venit fratele și cumnata, adică unchii lui. Îi cunoscusem și eu. Când am fost pe Valea Prahovei le-am făcut o vizită. Mi-ar fi făcut și mie plăcere să-i revăd unchii, care fusese foarte ospitalieri cu noi. I-am propus să mergem împreună.

- Nu! Știi că mama nu te suportă.

- Și vom rămâne așa toată viața? Fără să ne vorbim, fără să te însoțesc și eu atunci când mergi la ea? A... da! A fost foarte explicită când ți-a spus: „vino să petrecem cu musafirii”! Putea să spună: „veniți”!

- Ei vezi că știi! Dar nu a spus așa! Deci, nu mergi!

După câteva discuții am plecat supărată la mine la birou. Dar luasem o hotărâre. Am să mă duc și eu, că doar nu m-o da afară din casă!

După plecarea din unitate, a bănuir probabil că vreau să merg și eu, și a apelat la o strategie murdară. În apropiere de apartamentul ei trecea troleibuzul 42 și 43. Acasă la noi mergeam numai cu 42.

A venit un 43 și a fugit să-l prindă, fără să lase impresia că vrea să urce în el, realizând că eu nu voi mai avea timp să mă urc. Dar, imediat a venit un 42 și, fiind în spatele celui alt troleibuz, am zis că o să coborâm în aceeași stație. Din nou a apelat la o strategie murdară. Nu a coborât în stația apropiată de mamă-sa, ci la următoarea. Să-i pierd urma. Văzând că nu era în stație, mi-am dat seama de planul lui (să nu-i spun altfel). Atunci, am alergat pe jos aproape o stație, iar pe EL l-am văzut întorcându-se, nebănuind că îl urmăream. Când m-a zărit că vin spre el a luat-o repede printre blocuri ca să-i pierd urma. Nu am abandonat ideea și am ajuns și eu în urma lui cu 2-3 minute întârziere. Au vrut să repete aceeași figură de a nu-mi da drumul în casă, dar, probabil, unchiul lui nu le-a dat voie să mă țină la ușă. Când am intrat, el se dezbrăcase de cămașă și se ștergea de transpirație. Alergase, nu?

Cum am intrat, mama lui m-a și luat în primire:

- Ce te ții atâta după EL, că nu mai scapă de tine!

- Păi sunt soția lui. Scăpase de mine, de ce s-a întors de fiecare dată?

- Hmm! Ia să nu te mai ții după el.

Atunci, de față cu unchiul lui, am tras o ceartă numai noi două, ei nu au intervenit. I-am spus atunci multe lucruri pe care le aveam pe suflet, fără să o jignesc.

Când am plecat, nici EL nu a mai rămas. A venit acasă împreună cu mine. Eu mă așteptam să mă certe pentru „reprezentajia” mea. Nu mi-a reproșat nimic. Chiar s-a comportat ireproșabil. Ba a avut și chef de glume. Am simțit că de data aceasta a fost de partea mea. Eram chiar fericită crezând că a înțeles, din tot ce-i spuseseam mamei sale, că nu-i normal comportamentul lor și că, oricât de multă înțelegere aș avea, nu mai pot suporta un astfel de comportament din partea lor. Dar nu!

Probabil, iarăși influențat de mama lui, că îl suna mereu la serviciu. A doua zi, EL s-a învoit mai devreme și a plecat direct la mama lui „să petreacă”. Cred că i-a băgat „multe” în cap, pentru că a venit la 22.00 noaptea și cu chef de ceartă. Mă îmbătasem cu apă rece că ceva se va schimba.

Trebuia să mă aștept, că de fiecare dată, că orice conflict cu mama lui, sau dacă ea se supăra „mai tare” nu ducea decât la despărțirea noastră.

Un timp mersese mai bine, dar nu mult! Începuse din nou să lipsească nopțile de acasă; salariul nu îl dădea în casă.

Făcusem cerere pentru repartizarea unui apartament cu trei camere. Mama lui nu o lăsase pe fiica lui să stea cu noi, băgându-i mereu în cap că „ea nu este mama ta!” De aceea, mă gândeam că o să fie foarte bine cu trei camere ca fetele să aibă camera lor. Așa, nici mama lui nu mai putea spune că nu avem spațiu corespunzător. Începusem să cumpărăm anumite bunuri: două covoare persane, televizor color, vopseluri și alte lucruri folositoare pentru noua casă. Toate le-a dus la mamă-sa, spunând că are mai mult spațiu. Nu era adevărat, dar iarăși am crezut în EL. Am insistat să le ținem la noi, dar nu a vrut să înțeleagă. Salariul spunea că îl strânge la CEC pentru a avea o sumă bună la dispoziție. Din salariul meu de-abia dacă aveam ce să fac de mâncare și să iau strictul necesar. Era ca un musafir. Așteptam vremuri mai bune. Momentan, numai viață de familie nu aveam. Eram foarte supărată. Nu mai credeam în nimic, dar

spunea adesea că îmi lipsește răbdarea. Doamne, dar cine a avut mai multă răbdare decât mine?

„Ai răbdare! O să vezi ce bine va fi!”

În căsnicia mea cu EL mi s-au promis mereu vremuri mai bune și... răbdare!

De la revenirea acasă, nu-mi dădea bani nici să cumpăr o pereche de ciorapi. I-am arătat odată, stând în stație, că mi s-a rupt ciorapul și mi-a răspuns, fără să-i fi solicitat bani: „O doamnă care se respectă are cel puțin două perechi de ciorapi de rezervă”.

Vedeți?! De unde era să știu eu....? El era un om inteligent!!!

Am realizat, mult mai târziu, că îmi luam câte ceva de îmbrăcat, doar când mă părăsea și pleca două-trei luni la mamă-sa. Chiar dacă EL nu aducea banii acasă, asta nu înseamnă că nu avea grijă cum să cheltuim salariul meu. Eram elegantă, așa cum am auzit mult mai târziu că eram cotată, și mă schimbam aproape în fiecare zi doar pentru că eu îmi croșetam, tricotam și îmi lucram haine la modă.

O prietenă de-a mea se duce într-o zi la EL să se plângă de soțul ei (că doar era comandant, nu?!). Și-i înșiră toate nemulțumirile față de soțul ei, care

lui îi era subordonat: că nu-i duce tot salariul acasă; că, uneori, vine târziu; că n-o ajută la treburile casei etc.

Eu nu mă enervam așa ușor, dar auzind-o spunând că i s-a plâns LUI, m-a apucat toți nervii. După ce a plecat prietena mea, am plecat imediat la EL la birou și i-am reproșat că „nu este în măsură să rezolve astfel de conflicte între soți, deoarece EL nu aduce nici un ban în casă; EL lipsește toată noaptea de acasă, nu că vine mai târziu; de treburile casei nici nu mai vorbesc. Ești pe dinafară! De ce nu i-ai spus doamnei că nu ești în măsură să rezolvi cazul?!

Bine (adică nu e bine), dar i le spuneam și eu doar așa... ca să mă descarc. Într-un fel nu putea EL să oprească pe cineva dintre subordonați ca să vină în audiență. Îmi ziceam „să vadă și EL că nici o femeie nu acceptă ceea ce îndur eu și nu am cui să mă plâng”.

După ce m-am „descărcat” am plecat mai „ușurată”. Eu nu povesteam la nimeni ce se întâmpla în familia mea. Nu-mi plăcea să mă plâng pentru a nu-i strica imaginea. Sau pentru că așa sunt eu. Nu-mi place să-i bârfesc nici pe cei care mi-au fost prieteni odată.

Credeți că a înțeles ceva? Aș! A continuat să fie același om, eu având aceleași probleme în cuplu.

De câteva ori i-am spus soțului că mama lui „dacă tot nu ne ajută cu nimic, măcar să ne lase în pace, să nu mai intervină cu influențe negative asupra ta”. El îi dădea bani lunar, o sumă mai mare decât salariul meu, iar eu, fără nici o ranchiună, îl trimiteam să-i ofere și ei, dacă aveam ceva bun. Eu întotdeauna mi-am dorit o prietenie cu ea, dar soțul nu mă ajuta în nici un fel.

A fost o vreme când, în mintea mea, puneam toate aceste neajunsuri din familie pe seama mamei lui. Dar gândind mai aprofundat am realizat că toate acestea nu erau posibile fără voia lui. „Contractul” de a ne uni destinele a fost făcut doar între noi, el „trecuse clauzele” care m-au determinat până la urmă să fiu cu el. El îmi spunea mereu că „fug de fericire dacă nu mă căsătoresc cu el!” Ca atare este singurul responsabil pentru tot „tratamentul” aplicat.

Zilele treceau și eu speram la mai bine. Începuse bine ziua aceea de mai. Urma să difuzeze un meci la televizor. „Spune-mi repede acum ce ai de spus că începe meciul și nu vreau să fiu deranjat!” Gândul mi-a zburat la o situație

asemănătoare când nu eram căsătoriți și eu l-am atenționat că începe meciul, că era Campionat, iar el, la telefon, din casa lui în care își plângea singurătatea, mi-a replicat: „De meci îmi arde mie acum?!”

Ca să-mi umplu timpul, că nu aveam „vorbitor” două ore, mi-am făcut de lucru la bucătărie, pregătind ceva bun pentru momentul când îmi va fi anunțat scorul.

Ies din bucătărie și dau de EL pe hol legându-și șireturile la pantofi.

- Ce faci? Pleci?

- Da!

Nu am mai întrebat unde, că oricum mi-ar fi spus: la mama!

- Mai stai puțin să mâncăm ceva!

- Nu, nu mai stau! Și a ieșit pe ușă fără nici o explicație. Eram obișnuită, dar și sătulă cu plecările lui. Am rămas plângând. Nu puteam să mă liniștesc. Neștiind ce să fac, mă îmbrac și merg pe faleză, în dreptul Cazinoului. Priveam marea, sprijinită de balustradă și plângeam. M-aș fi dus după EL, la mama lui, dar știam că nu sunt primită.

Nu a venit seara acasă! Am sunat, a răspuns maică-sa și mi-a zis: „să nu-l mai caut, că nu este acasă!”

A doua zi, observ din troleibuz staționată o mașină tip ARO, alături de doi colegi de-ai lui. Cobor și imediat cineva mă întreabă: „Unde este domnul comandant? Am fost acasă la mama lui, că așa mi-a spus, să-l caut acolo, dar nu este!”

Auzindu-i răspunsul am intrat în panică. „Oare ce i s-o fi întâmplat?” Mă gândeam la tot ce e mai rău. „Dacă a avut un accident, dacă a fost bătut de cineva?!.. Îmi face EL multe probleme, dar îmi este fidel. Doar mereu îmi spune că nu poate trăi fără mine! Doamne, ce a pățit?” Nu le-am spus nici că nu a dormit acasă, ca să nu afle și ei ce se întâmplă în familia noastră.

Mai era o stație de troleibuz până unde trecea mașina unității și plec, să nu cumva să pierd autobuzul. Stând în stație trece ARO înaintea autobuzului unde EL, postat pe locul din față, nu mi-a aruncat nici o privire. Deja pentru mine a fost prea mult. Îi cunoșteam de-acum reacțiile. Nu trebuia să ne amenințăm cu divorțul. El era mereu imprevizibil. O vorbă de-a mamei lui îi era suficient.

Ajung la unitate bolnavă din cauza frământărilor. „Oare nu-i nimic de făcut cu omul ăsta? Atât este de iresponsabil!?”

Doctorița unității, Filip N., îmi administrează câteva medicamente „șoc”, așa cum s-a exprimat dumneaei, ca să-mi revin. Eram foarte apropiate. De multe ori mi-a povestit, la o cafea, greutățile prin care a trecut în viață. De data aceasta, pentru prima dată, i-am spus și eu cu ce probleme mă confrunt în căsnicie. A rămas foarte uimită. Soțul meu era comandantul ei de unitate.

Nu m-am dus în acea zi la EL, la birou. Vroiam să fiu „finuță”, „o doamnă”. Dar nici nu mă gândeam că n-o să vină el, să-mi explice ce s-a întâmplat. Nu a venit nici la birou, dar nici seara, acasă. Ca să dau telefon nu avea rost, că oricum mamă-sa nu mi-l dădea. Aveam totuși stabilită o parolă cu EL. „Sun o dată, închid și când sun a doua oară, să răspundă!” Se mai întâmplase să-l sun, cu parolă, dar nu-mi răspundea. Motiva pe urmă, ca scuză, „că probabil a fost în baie sau în dormitor și nu a auzit telefonul!” (sic!!!)...

M-am înarmat cu răbdare (deși îmi reproșa mereu că nu am răbdare – ei da, acesta era defectul meu) și am zis că o să aflu a doua zi, la serviciu.

Am fost norocoasă că l-am găsit singur. Orice îl întrebam, fără să mă privească în ochi, cu mâinile prinse de cap și ochii plecați, îmi repeta întruna: „Sunt vinovat, sunt vinovat”. Nimic mai mult.

Nici în zilele următoare nu am reușit să purtăm un dialog pe această temă.

Am primit altă citație de divorț.

Dacă mă întâlneam cu cineva care îmi vorbea despre noi, îi spuneam că: „de data aceasta nici un argument din partea lui nu mă va mai aduce înapoi! Știam că este slab și când aude ceva, se conformează fără să lupte.

Regret nespus că l-am crezut de prea multe ori și i-am dat atâtea șanse!”

Îi cunoșteam caracterul pe această latură. Dacă ajunge la urechile lui, sigur nu va mai încerca vreodată. Asta dovedea că nici în el nu avea încredere. De fapt, EL nu era nici pe departe un om iubitor, sensibil, responsabil. Acum pot spune că nu are criterii și principii în conduita lui.

Trebuia să fie o lecție de viață știind că nu este nici pe departe recunoscător celor ce lui îi făcuse un bine în viață. Cum putea să-mi fie mie

recunoscător pentru tot ce am îndurat, fără ca măcar una dintre promisiuni să o îndeplinească.

După divorț am auzit că EL trăia la mamă-sa cu o femeie pe care i-o găsisese EA. „Șleampătă, insipidă, incoloră, inodoră” a fost prima informație pe care am primit-o de la cineva care o văzuse. Altcineva mi-a spus că l-a văzut împreună cu ea chiar înainte de a ne despărți. „Părea o boschetară – mi-a spus Nina, prietena mea, că a rugat-o Mihaela, o vecină de-a ei, să-mi spună aceste cuvinte, care îi văzuse împreună. De atunci am primit fel de fel de informații despre ea, dar nici una care să îi susțină gusturile. Am concluzionat: „Ce știa tot satul, nu știam eu...”

Când a plecat ultima dată, am auzit cum a fost „șantajat” de mamă și fiică, spunându-i amantei: „va trebui să ne mutăm la tine... Numai așa îl putem obliga să vină după noi!”

Făcând o retrospectivă asupra celor 12 ani petrecuți împreună am realizat că am fost singură – nu în doi; că eu am greșit crezând necondiționat în tot ce-mi spunea de fiecare dată când mă ruga să-l iert!

Toată „zestrea” care mi-a rămas de la el a fost aceea că: „Astăzi, nu mai dau nimănui a doua

șansă! Am rămas cu o totală neîncredere, chiar și în oamenii de bună credință!”

Mi-a distrus cei mai frumoși ani, anii tinereții. Nu mai pot crede în vorbele nimănui. Doar în fapte. Trebuia să mă orientez după vorbele cuiva: „Încrederea trebuie câștigată, nu declarată!”

Nu a fost totul în negru. Dar apelând la acea „listă” cu bune și rele, partea a doua a tabelului a depășit cu mult numărul. Și pe urmă, nu am avut nici o putere să fac altfel.

Ce bine ar fi dacă viața noastră nu s-ar intersecta cu personaje negative, oameni fără onoare și caracter. Aceștia ne transformă viața într-un iad. Norocul nostru - așa cum ghinionul nostru - sunt, uneori, oamenii din jur!

Căsătoria, este ca și construcția unei case, trebuie zidită pe un teren solid. Altfel, se duce totul de râpă și rămâi fără nimic, chiar dacă ai fost cinstit și ai muncit toată viața. Fiți atenți în ce investiți - material sau sentimental!

Alegeți-vă terenul... dar alegeți-vă și prietenii!

* * *

ISBN 9781507836736

De aceeași autoare:

- ☐ ***Știi că timpu-i colorat?*** – roman, Editura Neliniști metafizice, Constanța 2007
- ☐ ***Cândva... prietene*** – roman, Editura Neliniști metafizice, Constanța 2008
- ☐ ***Confesiunile Angelei*** – roman, Editura Neliniști metafizice, Constanța 2009
- ☐ ***Vremuri, oameni și... destine***, eseuri, Editura Virom, Constanța 2010
- ☐ ***Antologie jurnalistică***, vol. I – O felie de viață, Ed. Vif, Constanța, 2012, publicistică
- ☐ ***Antologie jurnalistică***, vol. II – Locuri și evenimente, Ed. Vif, Constanța, 2013, publicistică
- ☐ ***Jocul Destinului***, roman, Editura Ex Ponto, Constanța, 2013
- ☐ ***Vremuri, oameni și... destine***, eseuri, corectat și adăugit, reeditat de Editura Imperium, cu sprijinul financiar al U.D.T.T.M.R. Constanța, 2014.
- ☐ ***Basarabia, pământ străbun*** – editura NeXTbook, Constanța, 2014
- ☐ ***Antologie jurnalistică***, vol.III – Interviuuri, cronici, reportaje, Editura NEXtbook, Constanța 2014.
- ☐ ***Monografia comunei Borcea*** – editura NeXTbook, Constanța 2014